

42000A0922(02)

L 239/19

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

22.9.2000

KONWENCJA
WYKONAWCZA DO UKŁADU Z SCHENGEN
z dnia 14 czerwca 1985 roku

między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej
w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach

KRÓLESTWO BELGII, REPUBLIKA FEDERALNA NIEMIEC, REPUBLIKA FRANCUSKA, WIELKIE KSIĘSTWO LUKSEMBURGA
ORAZ KRÓLESTWO NIDERLANDÓW, zwane dalej „Umawiającymi się Stronami”,

OPIERAJĄC się na Układzie z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach,

ZDECYDOWAWSZY wypełnić zobowiązania wyrażone w powyższym Układzie, mające na celu zniesienie kontroli przepływu osób na ich wspólnych granicach oraz ułatwienie transportu i przepływu towarów na tych granicach,

a także mając na uwadze, co następuje:

Traktat ustanawiający Wspólnoty Europejskie, uzupełniony Jednolitym Aktem Europejskim, przewiduje, że rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych;

zamiarem Umawiających się Stron jest realizacja powyższego celu, bez uszczerbku dla środków podejmowanych w celu wprowadzania w życie postanowień Traktatu;

wykonanie powyższego zobowiązania wymaga podjęcia szeregu właściwych środków i ścisłej współpracy między Umawiającymi się Stronami,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

TYTUŁ I
DEFINICJE

Artykuł 1

Do celów niniejszej Konwencji:

„granice wewnętrzne”: oznaczają wspólne granice lądowe Umawiających się Stron, ich porty lotnicze przeznaczone do rejsów krajowych oraz ich porty morskie przeznaczone do regularnych połączeń promowych, wyłącznie z lub do innego portu na terytoriach Umawiających się Stron, bez zatrzymywania się w jakichkolwiek portach znajdujących się poza powyższymi terytoriami;

„granice zewnętrzne”: oznaczają granice lądowe i morskie Umawiających się Stron, ich porty lotnicze i morskie, jeżeli nie są one granicami wewnętrznymi;

„rejs krajowy”: oznacza każdy rejs wyłącznie do lub z terytoriów Umawiających się Stron, bez lądowania na terytorium państwa trzeciego;

„państwo trzecie”: oznacza każde państwo, inne niż Umawiające się Strony;

„cudzoziemiec”: oznacza każdą osobę, inną niż obywatel Państwa Członkowskiego Wspólnot Europejskich;

„cudzoziemiec, wobec którego dokonano wpisu do celów odmowy wjazdu”: oznacza cudzoziemca, wobec którego dokonano wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen zgodnie z artykułem 96, w celu odmowy tej osobie wjazdu;

„przejście graniczne”: oznacza każde przejście graniczne uznane przez właściwe władze do przekraczania granic zewnętrznych;

„kontrola graniczna”: oznacza kontrolę przeprowadzaną na granicy wyłącznie w związku z zamiarem jej przekroczenia, niezależnie od jakichkolwiek innych okoliczności;

„przewoźnik”: oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która zajmuje się świadczeniem usług przewozu pasażerów, drogą lotniczą, morską lub lądową;

„dokument pobytowy”: oznacza upoważnienie jakiegokolwiek rodzaju wydane przez Umawiającą się Stronę, przyznające prawo pobytu na jej terytorium. Pojęcie to nie obejmuje zezwolenia na pobyt na czas oznaczony na terytorium Umawiającej się Strony do celów postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu lub dokumentu pobytowego;

„wniosek o udzielenie azylu”: oznacza każdy pisemny, ustny lub inny wniosek wniesiony przez cudzoziemca na granicy zewnętrznej lub na terytorium Umawiającej się Strony w celu uznania za uchodźcę zgodnie z Konwencją genewską dotyczącą statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 roku, zmienioną Protokołem Nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 roku, a tym samym w celu uzyskania prawa pobytu;

„osoba ubiegająca się o azyl”: oznacza każdego cudzoziemca, który wniósł wniosek o udzielenie azylu w rozumieniu powyższej Konwencji, w odniesieniu do którego nie podjęto jeszcze ostatecznej decyzji;

„postępowanie w sprawie wniosków o udzielenie azylu”: oznacza wszelkie procedury rozpatrywania wniosków i podejmowania decyzji w sprawie wniosków o udzielenie azylu, w tym środki podjęte na podstawie ostatecznej decyzji w sprawie wniosku, z wyjątkiem wskazania Umawiającej się Strony właściwej do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosków o udzielenie azylu na mocy Konwencji.

TYTUŁ II

ZNIESIENIE KONTROLI NA GRANICACH WEWNĘTRZNYCH I PRZEPIYW OSÓB

ROZDZIAŁ 1

PRZEKACZANIE GRANIC WEWNĘTRZNYCH

Artykuł 2

1. Granice wewnętrzne mogą być przekraczane w każdym miejscu, bez poddawania przekraczających je osób jakiegokolwiek kontroli.

2. Jednakże, jeśli wymagają tego porządek publiczny lub bezpieczeństwo narodowe, każda z Umawiających się Stron może, po konsultacji z pozostałymi Umawiającymi się Stronami, podjąć decyzję, że przez ograniczony okres na granicach wewnętrznych mogą być prowadzone krajowe kontrole graniczne, w zależności od sytuacji. W przypadku gdy porządek publiczny lub bezpieczeństwo narodowe wymagają podjęcia niezwłocznych działań, zainteresowana Umawiająca się Strona podejmuje niezbędne środki oraz niezwłocznie informuje o tym pozostałe Umawiające się Strony.

3. Zniesienie kontroli osób na granicach wewnętrznych nie ma wpływu na postanowienia artykułu 22 lub wykonywanie uprawnień policyjnych na terytorium Umawiającej się Strony przez właściwe władze, zgodnie z prawem tej Strony albo wymogami posiadania, noszenia oraz okazywania dokumentów określonych prawem tej Strony.

4. Kontrole towarów prowadzone są zgodnie z odpowiednimi postanowieniami niniejszej Konwencji.

ROZDZIAŁ 2

PRZEKACZANIE GRANIC ZEWNĘTRZNYCH

Artykuł 3

1. Granice zewnętrzne mogą być co do zasady przekraczane jedynie na przejściach granicznych oraz w czasie ściśle ustalonych godzin otwarcia. Komitet Wykonawczy przyjmie bardziej szczegółowe postanowienia, wyjątki i uregulowania dotyczące lokalnego ruchu granicznego oraz zasady dotyczące szczególnych kategorii żegluga morskiej, takich jak żegluga rekreacyjna i połowy przybrzeżne.

2. Umawiające się Strony zobowiązują się do wprowadzenia kar za niedozwolone przekraczanie granic zewnętrznych w miejscach innych niż przejścia graniczne lub w godzinach innych niż ściśle ustalone godziny otwarcia.

Artykuł 4

1. Umawiające się Strony zapewnią, aby od 1993 roku pasażerowie rejsów z państw trzecich, którzy przesiadają się na rejsy wewnętrzne podlegali kontroli przy wjeździe, jak również kontroli bagażu podręcznego w porcie lotniczym, w którym kończy się zewnętrzny rejs. Pasażerowie rejsów wewnętrznych, którzy przesiadają się na rejsy do państw trzecich, będą poddawani kontroli przy wyjeździe oraz kontroli bagażu podręcznego w porcie lotniczym, w którym lot zewnętrzny się rozpoczyna.

2. Umawiające się Strony przyjmą niezbędne środki w celu zapewnienia, aby kontrole były przeprowadzane zgodnie z ustępem 1.

3. Postanowienia ustępu 1 i 2 nie wpływają na kontrole zgłoszonego bagażu; kontrole takie przeprowadza się w porcie lotniczym końcowego przeznaczenia lub w porcie lotniczym, w którym rejs się rozpoczyna.

4. Do daty ustanowionej w ustępie 1, porty lotnicze uważa się, w drodze odstępstwa od definicji granic wewnętrznych, za granice zewnętrzne do celów rejsów wewnętrznych.

Artykuł 5

1. W przypadku pobytu nieprzekraczającego trzech miesięcy, cudzoziemcom spełniającym następujące warunki można zezwolić na wjazd na terytoria Umawiających się Stron:

- a) cudzoziemcy ci posiadają ważny dokument lub dokumenty określone przez Komitet Wykonawczy, upoważniające ich do przekroczenia granicy;
- b) cudzoziemcy ci posiadają ważną wizę, o ile jest ona wymagana;
- c) cudzoziemcy ci przedstawiają, jeśli to konieczne, dokumenty uzasadniające cel oraz warunki zamierzonego pobytu oraz posiadają wystarczające środki utrzymania, zarówno na okres zamierzonego pobytu, jak i na powrót do ich kraju pochodzenia lub na tranzyt do państwa trzeciego, w którym na pewno zostaną przyjęci, lub są w stanie nabyć takie środki legalnie;
- d) cudzoziemcy ci nie są osobami, w odniesieniu do których wprowadzono wpis do celów odmowy wjazdu;
- e) cudzoziemcy ci nie są uważani za zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa narodowego lub stosunków międzynarodowych którejkolwiek z Umawiających się Stron.

2. Cudzoziemcowi, który nie spełnia wszystkich wyżej wymienionych warunków, powinno się odmówić wjazdu na terytoria Umawiających się Stron, chyba że Umawiająca się Strona uzna za niezbędne odstępstwo od powyższej zasady z przyczyn humanitarnych, z uwagi na interes narodowy lub zobowiązania międzynarodowe. W takich przypadkach zezwolenie na wjazd zostanie ograniczone do terytorium zainteresowanej Umawiającej się Strony, która powinna poinformować o powyższym pozostałe Umawiające się Strony.

Powyższe zasady nie uniemożliwiają zastosowania szczególnych postanowień dotyczących prawa azylu lub postanowień artykułu 18.

3. Cudzoziemcy, którzy posiadają dokumenty pobytowe lub wize uprawniające do ponownego wjazdu, wydane przez jedną z Umawiających się Stron lub, tam gdzie jest to wymagane, obydwie dokumenty, zostaną upoważnieni do wjazdu do celów tranzytu, jeśli ich nazwiska nie znajdują się na krajowej liście wpisów do celów odmowy wjazdu Umawiającej się Strony, której granice zewnętrzne zamierzają przekroczyć.

Artykuł 6

1. Ruch graniczny na granicach zewnętrznych podlega kontroli właściwych władz. Kontrole przeprowadza się w odniesieniu do terytoriów Umawiających się Stron, zgodnie z jednolitymi zasadami, w zakresie uprawnień krajowych i zgodnie z prawem krajowym danej Strony oraz biorąc pod uwagę interesy wszystkich Umawiających się Stron.

2. Jednolite zasady, określone w ustępie 1, ustala się następująco:

- a) kontrole osób obejmują nie tylko sprawdzenie dokumentów podróży oraz innych warunków dotyczących wjazdu, pobytu, pracy oraz wjazdu, lecz także kontrole mające na celu wykrywanie i zapobieganie zagrożeniom dla bezpieczeństwa narodowego i porządku publicznego Umawiającej się Strony. Kontrole takie powinny być również przeprowadzane w odniesieniu do pojazdów i przedmiotów znajdujących się w posiadaniu osób przekraczających granicę. Są one przeprowadzane przez każdą Umawiającą się Stronę zgodnie z jej krajowym ustawodawstwem, w szczególności gdy chodzi o rewizję;
- b) wszystkie osoby przechodzą co najmniej jedną taką kontrolę w celu ustalenia ich tożsamości na podstawie przedstawienia dokumentów podróży;
- c) przy wjeździe cudzoziemcy poddawani są dokładnej kontroli określonej w literze a);
- d) przy wyjeździe kontrole są przeprowadzane, jeśli tego wymaga interes wszystkich Umawiających się Stron, zgodnie z postanowieniami dotyczącymi cudzoziemców, w celu wykrywania oraz zapobiegania zagrożeniom dla bezpieczeństwa narodowego i porządku publicznego Umawiających się Stron. Kontrole takie są zawsze przeprowadzane w odniesieniu do cudzoziemców.
- e) Jeśli w pewnych okolicznościach kontrole takie nie mogą być przeprowadzone, należy ustalić priorytety takich kontroli. W tej sytuacji kontrole przy wjeździe mają generalnie pierwszeństwo przed kontrolami przy wyjeździe.

3. Właściwe władze wykorzystują patrole mobilne w celu nadzoru granicy zewnętrznej między poszczególnymi przejściami granicznymi; to samo odnosi się do przejść granicznych poza zwyczajnymi godzinami otwarcia. Nadzór ten jest prowadzony w taki sposób, aby zniechęcić do obchodzenia kontroli przeprowadzanych na przejściach granicznych. Tam gdzie to stosowne, procedury nadzoru są określane przez Komitet Wykonawczy.

4. Umawiające się Strony zobowiązują się do rozmieszczenia wystarczającej liczby właściwie wykwalifikowanych funkcjonariuszy do przeprowadzania kontroli i nadzoru granic zewnętrznych.

5. Identyczne kontrole przeprowadza się na granicach zewnętrznych.

Artykuł 7

Umawiające się Strony udzielają sobie pomocy oraz utrzymują stałą, ścisłą współpracę w celu efektywnego wdrożenia kontroli i nadzoru. W szczególności, Umawiające się Strony wymieniają wszelkie stosowne ważne informacje, z wyjątkiem danych osobowych, o ile niniejsza Konwencja nie stanowi inaczej. Tak dalece jak to możliwe, ujednolicają one wskazówki udzielane organom odpowiedzialnym za kontrole oraz wspierają standardowe, podstawowe i dalsze szkolenia swoich funkcjonariuszy pracujących na przejściach granicznych. Współpraca taka może mieć postać wymiany oficerów łącznikowych.

Artykuł 8

Komitet Wykonawczy podejmuje niezbędne decyzje dotyczące praktycznego przeprowadzania kontroli granicznej i nadzoru.

ROZDZIAŁ 3

WIZY

Sekcja 1

Wizy krótkoterminowe*Artykuł 9*

1. Umawiające się Strony zobowiązują się do przyjęcia wspólnej polityki w zakresie przepływu osób, w szczególności ustaleń dotyczących wiz. W tym celu udzielają one sobie pomocy. Umawiające się Strony zobowiązują się do dążenia, we wspólnym porozumieniu, do harmonizacji swoich polityk wizowych.

2. Uregulowania dotyczące wiz w odniesieniu do państw trzecich, których obywatele podlegają uregulowaniom wizowym wspólnym dla wszystkich Umawiających się Stron, w momencie podpisania niniejszej Konwencji lub w późniejszym terminie mogą zostać zmodyfikowane jedynie za wspólną zgodą wszystkich Umawiających się Stron. Każda z Umawiających się Stron może w wyjątkowych przypadkach odstąpić od wspólnych uregulowań dotyczących wiz w odniesieniu do państwa trzeciego, kiedy ważne powody polityki narodowej wymagają podjęcia pilnej decyzji. Strona ta najpierw zasięga opinii pozostałych Umawiających się Stron, a podejmując decyzję, bierze pod uwagę ich interesy oraz konsekwencje podjęcia decyzji.

Artykuł 10

1. Wprowadza się wizę jednolitą, ważną na całym terytorium Umawiających się Stron. Wiza ta, której okres ważności ustalony jest w artykule 11, może być wydawana w przypadku pobytów nieprzekraczających trzech miesięcy.

2. Do czasu wprowadzenia takiej wizy Umawiające się Strony uznają swoje odpowiednie wizy krajowe, pod warunkiem że są one wydawane zgodnie ze wspólnymi warunkami i kryteriami, ustanowionymi w kontekście odpowiednich postanowień niniejszego rozdziału.

3. W drodze odstępstwa od ustępu 1 i 2, każda Umawiająca się Strona zastrzega sobie prawo do ograniczenia terytorialnej ważności wizy zgodnie ze wspólnymi uregulowaniami, określonymi w kontekście odpowiednich postanowień niniejszego rozdziału.

Artykuł 11

1. Wiza określona w artykule 10 może być:

- a) wizą uprawniającą do jednego lub więcej wjazdów, pod warunkiem że ani długość ciągłego pobytu, ani całkowita długość kolejnych pobytów nie przekraczają trzech miesięcy w ciągu każdego okresu sześciu miesięcy, liczonego od daty pierwszego wjazdu;
- b) wizą tranzytową uprawniającą jej posiadacza do przejazdu przez terytoria Umawiających się Stron jednorazowo, dwukrotnie lub w wyjątkowych przypadkach wielokrotnie w drodze na terytorium państwa trzeciego, pod warunkiem że tranzyt taki nie przekracza pięciu dni.

2. Ustęp 1 nie stanowi przeszkody dla Umawiającej się Strony do wydania nowej wizy, której ważność jest ograniczona do jego terytorium, w ciągu danego okresu sześciu miesięcy, o ile to konieczne.

Artykuł 12

1. Wiza jednolita, określona w artykule 10 ustęp 1, wydawana jest przez misje dyplomatyczne i urzędy konsularne Umawiających się Stron oraz, tam gdzie stosowne, przez organy Umawiających się Stron upoważnione na mocy artykułu 17.

2. Umawiającą się Stroną odpowiedzialną za wydanie takiej wizy jest w zasadzie państwo będące docelowym miejscem podróży. Jeśli określenie docelowego miejsca podróży nie jest możliwe, wiza jest wydawana przez placówkę dyplomatyczną lub konsularną Umawiającej się Strony pierwszego wjazdu.

3. Komitet Wykonawczy ustanawia postanowienia wykonawcze oraz, w szczególności, kryteria określania docelowego miejsca podróży.

Artykuł 13

1. Wiza nie może zostać umieszczona w dokumencie podróży, którego ważność wygasła.

2. Okres ważności dokumentu podróży powinien przekraczać okres ważności wizy, wraz z okresem przewidzianym na jej

wykorzystanie. Okres ten powinien umożliwiać cudzoziemcom powrót do ich kraju pochodzenia lub wjazd do państwa trzeciego.

Artykuł 14

1. Wiza nie może zostać umieszczona w dokumencie podróży, jeśli nie jest on ważny w którejkolwiek z Umawiających się Stron. Jeśli dokument podróży jest ważny jedynie w jednej lub kilku Umawiających się Stronach, umieszczana w nim wiza ogranicza się do danej Umawiającej się Strony lub danych Stron.

2. Jeśli dokument podróży nie jest uznany za ważny przez jedną lub kilka Umawiających się Stron, w miejsce wizesy może zostać wydane zezwolenie o identycznej ważności.

Artykuł 15

W zasadzie, wizesy określone w artykule 10 mogą być wydawane wyłącznie, jeśli cudzoziemiec spełnia warunki wjazdu ustanowione w artykule 5 ustęp 1 litery a), c), d) i e).

Artykuł 16

Jeśli Umawiająca się Strona uzna za niezbędne odstąpienie, na podstawie jednego z powodów wymienionych w artykule 5 ustęp 2, od zasady ustanowionej w artykule 15 poprzez wydanie wizesy cudzoziemcowi, który nie spełnia warunków wjazdu określonych w artykule 5 ustęp 1, ważność wizesy ogranicza się do terytorium powyższej Umawiającej się Strony, która powinna poinformować o tym także inne Umawiające się Strony.

Artykuł 17

1. Komitet Wykonawczy przyjmuje wspólne zasady rozpatrywania wniosków wizesowych, zapewnia ich poprawne wdrażanie oraz dostosowuje je do nowych sytuacji i okoliczności.

2. Komitet Wykonawczy wskazuje również przypadki, w których wydanie wizesy podlega konsultacjom z władzami centralnymi Umawiającej się Strony, w której został wniesiony wniosek oraz, tam gdzie to stosowne, z władzami centralnymi innych Umawiających się Stron.

3. Komitet Wykonawczy podejmuje również niezbędne decyzje w sprawie:

- dokumentów podróży, w których wiza może być umieszczona;
- organów wydających wizesy;
- zasad regulujących wydawanie wizes na granicach;

d) formularza, treści i okresu ważności wizesy oraz opłat związanych z ich wydawaniem;

e) warunków przedłużenia i odmowy wydania wizesy, określonej w literach c) i d), zgodnie z interesami wszystkich Umawiających się Stron;

f) procedur ograniczania terytorialnej ważności wizesy;

g) zasad regulujących sporządzanie wspólnego wykazu cudzoziemców, wobec których dokonano wpisu do celów odmowy wjazdu, bez uszczerbku dla postanowień artykułu 96.

Sekcja 2

Wizesy długoterminowe

Artykuł 18

Wizesy zezwalające na pobyt przekraczający trzy miesiące są wizesami krajowymi wydawanymi przez jedną z Umawiających się Stron zgodnie z jej prawem krajowym. Wizesy takie umożliwiają ich posiadaczom tranzyt przez terytoria innych Umawiających się Stron w celu przejazdu na terytorium Umawiającej się Strony, która wizesy wydała, chyba że osoby te nie spełniają warunków wjazdu określonych w artykule 5 ustęp 1 litery a), d) i e) lub znajdują się na krajowej liście wpisów do celów odmowy wjazdu Umawiającej się Strony, przez której terytorium zamierzają przejechać.

ROZDZIAŁ 4

ZASADY REGULUJĄCE PRZEMIESZCZANIE SIĘ CUDZOZIEMCÓW

Artykuł 19

1. Cudzoziemcy legitymujący się wizesami jednolitymi, którzy w sposób legalny wjechali na terytorium Umawiającej się Strony, mogą swobodnie przemieszczać się po terytoriach wszystkich Umawiających się Stron w okresie ważności ich wizesy, pod warunkiem że spełniają oni warunki wjazdu określone w artykule 5 ustęp 1 litery a), c), d) i e).

2. Do czasu wprowadzenia wizesy jednolitej, cudzoziemcy legitymujący się wizesami wydanymi przez jedną z Umawiających się Stron, którzy w sposób legalny wjechali na terytorium jednej z Umawiających się Stron, mogą swobodnie przemieszczać się po terytoriach wszystkich Umawiających się Stron w okresie ważności ich wizesy, nie dłużej jednak niż do upływu trzech miesięcy od daty pierwszego wjazdu, pod warunkiem że spełniają oni warunki wjazdu określone w artykule 5 ustęp 1 litery a), c), d) i e).

3. Ustępów 1 i 2 nie stosuje się do wizes, których ważność podlega terytorialnemu ograniczeniu zgodnie z rozdziałem 3 niniejszego tytułu.

4. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla postanowień artykułu 22.

Artykuł 20

1. Cudzoziemcy niepodlegający obowiązkowi wizowemu mogą swobodnie przemieszczać się po terytoriach Umawiających się Stron przez okres nieprzekraczający trzech miesięcy w ciągu sześciu miesięcy od daty pierwszego wjazdu, pod warunkiem że spełniają oni warunki wjazdu określone w artykule 5 ustęp 1 litery a), c), d) i e).

2. Postanowienia ustępu 1 nie mają wpływu na prawo każdej z Umawiających się Stron do przedłużenia pobytu cudzoziemca na swoim terytorium, w wyjątkowych okolicznościach lub zgodnie z umową dwustronną zawartą przed wejściem w życie niniejszej Konwencji, poza okres trzech miesięcy.

3. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla postanowień artykułu 22.

Artykuł 21

1. Cudzoziemcy, legitymujący się ważnym dokumentem pobytowym, wydanym przez jedną z Umawiających się Stron, mogą na podstawie powyższych dokumentów oraz ważnego dokumentu podróży swobodnie przemieszczać się przez okres nieprzekraczający trzech miesięcy na terytoriach innych Umawiających się Stron, pod warunkiem że spełniają oni warunki wjazdu określone w artykule 5 ustęp 1 litery a), c), i e) oraz nie znajdują się na krajowej liście wpisów do celów odmowy wjazdu danej Umawiającej się Strony.

2. Ustęp 1 stosuje się także do cudzoziemców legitymujących się dokumentami pobytowymi na czas oznaczony, wydanymi przez jedną z Umawiających się Stron oraz dokumentami podróży wydanymi przez tę Umawiającą się Stronę.

3. Umawiające się Strony przekażą Komitetowi Wykonawczemu wykaz dokumentów, wydawanych przez nie jako ważne dokumenty podróży, dokumenty pobytowe lub dokumenty pobytowe na czas oznaczony w rozumieniu niniejszego artykułu.

4. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla postanowień artykułu 22.

Artykuł 22

1. Cudzoziemcy, którzy legalnie wjechali na terytorium jednej z Umawiających się Stron, winni zgłosić się, zgodnie z warunkami ustanowionymi przez każdą Umawiającą się Stronę, u właściwych władz Umawiającej się Strony, na której terytorium wjechali. Cudzoziemcy określani powyżej mogą się zgłosić po wjeździe

albo w ciągu trzech dni roboczych od dnia wjazdu, według uznania Umawiającej się Strony, na której terytorium wjechali.

2. Cudzoziemcy zamieszkujący na terytorium jednej z Umawiających się Stron, którzy wjeżdżają na terytorium innej Umawiającej się Strony, zgłaszają się u organów określonych w ustępie 1.

3. Każda Umawiająca się Strona ustanawia własne zwolnienia od obowiązków wymienionych w ustępie 1 i 2 i informuje o nich Komitet Wykonawczy.

Artykuł 23

1. Cudzoziemcy, którzy nie spełniają warunków uprawniających do krótkoterminowego pobytu, stosowanych na terytorium Umawiającej się Strony, lub przestali spełniać te warunki, powinni niezwłocznie opuścić terytorium Umawiających się Stron.

2. Cudzoziemcy, legitymujący się ważnym dokumentem pobytowym lub dokumentem pobytowym na czas oznaczony, wydanymi przez inną Umawiającą się Stronę, powinni niezwłocznie udać się na terytorium tej Umawiającej się Strony.

3. W przypadkach gdy tacy cudzoziemcy nie opuścili danego terytorium dobrowolnie lub można przypuszczać, że nie zrobią tego lub w przypadku gdy ich niezwłoczny wyjazd jest konieczny z uwagi na bezpieczeństwo narodowe lub porządek publiczny, muszą oni zostać, zgodnie z prawem krajowym, wydaleniem z terytorium Umawiającej się Strony, na którym zostali oni zatrzymani. Jeśli na mocy powyższych przepisów nie dopuszcza się wydalenia, dana Umawiająca się Strona może zezwolić danej osobie na pozostanie na jej terytorium.

4. Cudzoziemcy określani powyżej mogą zostać wydaleniem z terytorium powyższej Strony do ich krajów pochodzenia lub jakiegokolwiek innego państwa, w którym mogą zostać przyjęci, w szczególności zgodnie ze stosownymi postanowieniami umów o readmisji zawartych przez Umawiającą się Stronę.

5. Ustęp 4 nie uniemożliwia zastosowania postanowień krajowych dotyczących prawa azylu, Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 roku, zmienionej Protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 roku, ustęp 2 niniejszego artykułu lub artykułu 33 ustęp 1 niniejszej Konwencji.

Artykuł 24

Z uwzględnieniem definicji odpowiednich kryteriów i uzgodnień praktycznych Komitetu Wykonawczego, Umawiające się Strony wyrównują sobie nawzajem wszelkie straty finansowe, jakie mogą wynikać z obowiązku wydalenia określonego w artykule 23, jeśli wydalenie takie nie może zostać przeprowadzone na koszt cudzoziemca.

ROZDZIAŁ 5

DOKUMENTY POBYTOWE ORAZ WPISY DO CELÓW ODMOWY WJAZDU

Artykuł 25

1. W sytuacji kiedy Umawiająca się Strona rozpatruje wydanie dokumentu pobytowego cudzoziemcowi, wobec którego został dokonany wpis do celów odmowy wjazdu, Strona ta zasięga najpierw opinii Umawiającej się Strony, która wprowadziła taki wpis oraz bierze pod uwagę jej interesy; dokument pobytowy wydaje się jedynie z ważnych powodów, w szczególności z przyczyn humanitarnych lub z uwagi na zobowiązania międzynarodowe.

W przypadku wydania dokumentu pobytowego, Umawiająca się Strona dokonująca wpisu wycofa go, lecz może wprowadzić danego cudzoziemca na krajową listę wpisów do celów odmowy wjazdu.

2. Jeśli okaże się, że wpis do celów odmowy wjazdu został dokonany wobec cudzoziemca legitymującego się ważnym dokumentem pobytowym wydanym przez jedną z Umawiających się Stron, Umawiająca się Strona dokonująca wpisu zasięga opinii Strony, która wydała dokument pobytowy w celu stwierdzenia, czy istnieją wystarczające powody do cofnięcia dokumentu pobytowego.

W przypadku braku cofnięcia dokumentu pobytowego, Umawiająca się Strona dokonująca wpisu wycofa go, lecz, niezależnie od tego, może wprowadzić danego cudzoziemca na krajową listę wpisów do celów odmowy wjazdu.

ROZDZIAŁ 6

ŚRODKI TOWARZYSZĄCE

Artykuł 26

1. Umawiające się Strony zobowiązują się, z zastrzeżeniem zobowiązań wynikających z faktu ich przystąpienia do Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 roku, zmienionej Protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 roku, do wprowadzenia do ich prawa krajowego następujących zasad:

a) w przypadku kiedy cudzoziemcom odmówiono wjazdu na terytorium jednej z Umawiających się Stron, przewoźnik, który przywiózł ich na granicę zewnętrzną drogą lotniczą, morską lub lądową, jest zobowiązany do niezwłocznego ponownego przejścia za nich odpowiedzialności. Na wniosek organów nadzoru granicy przewoźnik jest obowiązany przewieźć cudzoziemców do państwa trzeciego, z którego zostali oni przywiezieni lub do państwa trzeciego, które im wydało dokument podróży, na podstawie którego podróżują, lub do jakiegokolwiek państwa trzeciego, które ich z pewnością przyjmie;

b) przewoźnik jest zobowiązany do podjęcia wszelkich niezbędnych środków dla zapewnienia, aby cudzoziemiec przewożony drogą lotniczą, morską lub lądową posiadał dokumenty podróży, wymagane przy wjeździe na terytorium Umawiających się Stron.

2. Umawiające się Strony zobowiązują się, z zastrzeżeniem zobowiązań wynikających z faktu ich przystąpienia do Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 roku, zmienionej Protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 roku, oraz zgodnie ze swoim prawem konstytucyjnym, do nałożenia kar na przewoźników przewożących drogą lotniczą lub morską z państwa trzeciego na ich terytorium cudzoziemców, którzy nie posiadają niezbędnych dokumentów podróży.

3. Ustęp 1 litera b) i ustęp 2 stosuje się również do przewoźników międzynarodowych przewożących grupy pasażerów drogą lądową autokarami, z wyjątkiem ruchu granicznego.

Artykuł 27

1. Umawiające się Strony zobowiązują się do nałożenia odpowiednich kar na wszelkie osoby, które dla osiągnięcia korzyści majątkowych, pomagają lub usiłują pomóc cudzoziemcowi wjechać lub zamieszkać na terytorium jednej z Umawiających się Stron, z naruszeniem postanowień tej Umawiającej się Strony w zakresie wjazdu i pobytu cudzoziemców.

2. W przypadku kiedy Umawiająca się Strona zostanie poinformowana o działaniach określonych w ustępie 1, stanowiących naruszenie przepisów innej Umawiającej się Strony, informuje ją ona o tym.

3. Każda Umawiająca się Strona, która zwróci się do innej Umawiającej się Strony, z powodu naruszenia jej przepisów, o ściganie działań określonych w ustępie 1, powinna wskazać, w drodze oficjalnego sprawozdania lub zaświadczenia wydanego przez właściwe władze, przepisy prawne, które zostały naruszone.

ROZDZIAŁ 7

WŁAŚCIWOŚĆ DO POSTĘPOWANIA W SPRAWIE WNIOSKÓW O UDZIELENIE AZYLU

Artykuł 28

Umawiające się Strony potwierdzają swoje zobowiązania wynikające z Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 roku, zmienionej Protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 roku, bez ograniczenia geograficznego zakresu powyższych dokumentów, oraz ich dążenie do rozwijania współpracy z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców we wdrażaniu powyższych dokumentów.

Artykuł 29

1. Umawiające się Strony zobowiązują się przeprowadzić postępowanie w sprawie wszelkich wniosków o udzielenie azylu wniesionych przez cudzoziemca na terytorium którejkolwiek z nich.

2. Niniejsze zobowiązanie nie wiąże Umawiającej się Strony do zezwolenia wszystkim osobom ubiegającym się o azyl na wjazd lub pozostawanie na jej terytorium.

Każda z Umawiających się Stron zachowuje prawo do udzielenia odmowy wjazdu lub wydalenia osób ubiegających się o azyl do państwa trzeciego na podstawie postanowień krajowych oraz zgodnie ze swoimi zobowiązaniami międzynarodowymi.

3. Niezależnie od tego, w której z Umawiających się Stron cudzoziemiec wniósł wniosek o udzielenie azylu, tylko jedna Umawiająca się Strona jest właściwa do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku. Zostanie to określone na podstawie kryteriów ustanowionych w artykule 30.

4. Bez względu na ustęp 3, każda Umawiająca się Strona zachowuje prawo, z uwagi na szczególne powody związane z prawem krajowym, do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu, nawet jeśli na mocy niniejszej Konwencji właściwość do takiego rozpatrzenia wniosku spoczywa na innej Umawiającej się Stronie.

Artykuł 30

1. Umawiającą się Stronę właściwą do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosków o udzielenie azylu określa się w sposób następujący:

a) jeśli Umawiająca się Strona wydała osobie ubiegającej się o azyl wizę, niezależnie od jej rodzaju, lub dokument pobytowy, jest ona właściwa do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku. Jeśli wiza została wydana z upoważnienia innej Umawiającej się Strony, właściwą jest Umawiająca się Strona, która wydała takie upoważnienie;

b) w przypadku gdy dwie lub więcej Umawiających się Stron wydały osobie ubiegającej się o azyl wizę, niezależnie od jej rodzaju, lub dokument pobytowy, właściwą Umawiającą się Stroną jest ta, która wydała wizę lub dokument pobytowy, które wygasną jako ostatnie;

c) dopóki osoba ubiegająca się o azyl nie opuściła terytoriów Umawiających się Stron, właściwość określona w literze a) i b) spoczywa na danej Umawiającej się Stronie, nawet jeśli okres ważności wizen, niezależnie od jej rodzaju, lub dokumentu pobytowego wygaś. Jeśli osoba ubiegająca się o azyl opuściła terytoria Umawiających się Stron po wydaniu wizen dokumentu pobytowego, powyższe dokumenty stanowią podstawę właściwości określonej w literze a) i b), chyba że wygasły one w tym czasie na mocy przepisów krajowych;

d) w przypadku gdy Umawiające się Strony zwolnią osobę ubiegającą się o azyl z obowiązku wizowego, właściwą jest Umawiająca się Strona, przez której granice zewnętrzne osoba ubiegająca się o azyl wjechała na terytoria Umawiających się Stron.

Do czasu harmonizacji polityk wizowych oraz w przypadku zwolnienia osoby ubiegającej się o azyl z obowiązku wizowego tylko przez niektóre Umawiające się Strony, właściwą jest Umawiająca się Strona, przez której granice zewnętrzne osoba ubiegająca się o azyl, na skutek zwolnienia z obowiązku wizowego, wjechała na terytoria Umawiających się Stron, z zastrzeżeniem liter a), b) i c).

W przypadku gdy wniosek o udzielenie azylu został wniesiony na terytorium Umawiającej się Strony, która wydała osobie ubiegającej się o azyl wizę tranzytową – niezależnie od tego, czy osoba ubiegająca się o azyl przeszła kontrolę paszportową, czy nie – i jeśli wiza tranzytowa została wydana po tym, jak kraj tranzytu upewnił się w urzędzie konsularnym lub placówce dyplomatycznej Umawiającej się Strony przeznaczenia, że osoba ubiegająca się o azyl spełniła warunki do wjazdu na terytorium Umawiającej się Strony przeznaczenia, właściwą do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku jest Umawiająca się Strona przeznaczenia;

e) w przypadku kiedy osoba ubiegająca się o azyl wjechała na terytorium Umawiających się Stron, nie posiadając jednego lub więcej dokumentów, które określi Komitet Wykonawczy, upoważniających do przekroczenia granicy, właściwą jest Umawiająca się Strona, przez której granice zewnętrzne osoba ubiegająca się o azyl wjechała na terytoria Umawiających się Stron;

f) w przypadku kiedy cudzoziemiec, którego wniosek o udzielenie azylu jest już przedmiotem postępowania prowadzonego przez jedną z Umawiających się Stron, składa nowy wniosek, właściwą Umawiającą się Stroną jest Strona prowadząca postępowanie w sprawie pierwszego wniosku;

g) w przypadku gdy cudzoziemiec, w odniesieniu do którego poprzedniego wniosku o udzielenie azylu Umawiająca się Strona już podjęła ostateczną decyzję, składa nowy wniosek, właściwą Umawiającą się Stroną jest ta, która prowadziła postępowanie w sprawie poprzedniego wniosku, chyba że osoba ubiegająca się o azyl opuściła terytorium Umawiających się Stron.

2. Jeśli Umawiająca się Strona zobowiązała się do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu zgodnie z artykułem 29 ustęp 4, właściwą, na mocy ustępu 1 niniejszego artykułu, Umawiającą się Stronę zwalnia się z jej obowiązków.

3. W przypadku niemożności określenia żadnej właściwej Umawiającej się Strony na podstawie kryteriów ustanowionych w ustępie 1 i 2, właściwą jest Umawiająca się Strona, w której został wniesiony wniosek o udzielenie azylu.

Artykuł 31

1. Umawiające się Strony dążą do jak najszybszego określenia, która Strona jest właściwa do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu.

2. W przypadku wniesienia wniosku o udzielenie azylu na terytorium Umawiającej się Strony, która nie jest właściwa na mocy artykułu 30, przez cudzoziemca zamieszkałego na jej terytorium, powyższa Umawiająca się Strona może poprosić właściwą Umawiającą się Stronę o przejęcie osoby ubiegającej się o azyl w celu przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu.

3. Właściwa Umawiająca się Strona jest zobowiązana do przejęcia osoby ubiegającej się o azyl określonej w ustępie 2, jeśli prośba zostanie

skierowana w ciągu sześciu miesięcy od daty wniesienia wniosku o udzielenie azylu. Jeśli prośba nie zostanie przedstawiona w ciągu powyższego terminu, Umawiająca się Strona, w której został wniesiony wniosek o udzielenie azylu, jest właściwą do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku.

Artykuł 32

Umawiająca się Strona właściwa do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu przeprowadza je zgodnie ze swoim prawem krajowym.

Artykuł 33

1. Jeśli osoba ubiegająca się o azyl znajduje się nielegalnie na terytorium innej Umawiającej się Strony podczas trwania procedury udzielenia azylu, właściwa Umawiająca się Strona jest odpowiedzialna za przyjęcie osoby ubiegającej się o azyl.

2. Ustępu 1 nie stosuje się, jeśli inna Umawiająca się Strona wydała osobie ubiegającej się o azyl dokument pobytowy ważny przez okres co najmniej jednego roku. W takim przypadku właściwość do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku przechodzi na inną Umawiającą się Stronę.

Artykuł 34

1. Właściwa Umawiająca się Strona jest zobowiązana do przejścia cudzoziemca, którego wniosek o udzielenie azylu został definitywnie odrzucony oraz który wjechał na terytorium innej Umawiającej się Stron, nie będąc upoważnionym do zamieszkania w niej.

2. Ustępu 1 nie stosuje się jednakże w przypadku, kiedy właściwa Umawiająca się Strona wydała cudzoziemca z terytoriów Umawiających się Stron.

Artykuł 35

1. Umawiająca się Strona, która nadała cudzoziemcowi status uchodźcy oraz prawo pobytu, jest zobowiązana do przejścia właściwości do przeprowadzenia postępowania w sprawie każdego wniosku o udzielenie azylu, wniesionego przez członka rodziny cudzoziemca, pod warunkiem zgody zainteresowanych osób.

2. Do celów ustępu 1, członek rodziny oznacza małżonka uchodźcy lub dziecko stanu wolnego, które nie ukończyło 18 lat lub, jeśli uchodźca nie jest dzieckiem stanu wolnego, które nie ukończyło 18 lat, ojca lub matkę uchodźcy.

Artykuł 36

Którąkolwiek z Umawiających się Stron, właściwa do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu, może, z przyczyn humanitarnych dotyczących danej rodziny lub z powodów kulturowych, poprosić inną Umawiającą się Stronę o przejście powyższej właściwości, pod warunkiem że osoba ubiegająca się o azyl tego sobie życzy. Umawiająca się Strona, do której taka prośba jest skierowana, rozpatruje, czy może ona zostać spełniona.

Artykuł 37

1. Właściwe władze Umawiających się Stron przekazują sobie niezwłocznie inne szczegóły dotyczące:

- a) wszelkich nowych norm lub środków przyjętych w dziedzinie prawa azylowego lub traktowania osób ubiegających się o azyl, nie później niż do dnia ich wejścia w życie;
- b) danych statystycznych dotyczących miesięcznych przyjazdów osób ubiegających się o azyl, wskazujących główne kraje pochodzenia oraz decyzje w sprawie wniosków o udzielenie azylu, o ile takie dane są dostępne;
- c) pojawienia się lub znacznego zwiększenia pewnych kategorii osób ubiegających się o azyl oraz wszelkich informacji dostępnych na ten temat;
- d) wszelkich podstawowych decyzji w dziedzinie prawa azylowego.

2. Umawiające się Strony zapewnią również ścisłą współpracę w zbieraniu informacji na temat sytuacji w krajach pochodzenia osób ubiegających się o azyl, w celu dokonania wspólnej oceny.

3. Wszelkie wskazówki udzielane przez Umawiającą się Stronę dotyczące niejawnego postępowania z przekazywanymi informacjami powinny być wykonywane przez inne Umawiające się Strony.

Artykuł 38

1. Każda Umawiająca się Strona przesyła wszystkim pozostałym Umawiającym się Stronom, na ich wniosek, wszelkie informacje, jakie posiada na temat osoby ubiegającej się o azyl niezbędne do celów:

- określenia Umawiającej się Strony właściwej do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu,
- postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu,
- wykonania zobowiązań wynikających z niniejszego rozdziału.

2. Powyższe informacje mogą dotyczyć jedynie:

- a) tożsamości (nazwiska i imienia, wszelkich poprzednich nazwisk, pseudonimów lub przezwisk, daty i miejsca urodzenia, aktualnego obywatelstwa oraz wszelkich poprzednich obywatelstw osoby ubiegającej się o azyl oraz, tam gdzie stosowne, członków jego rodziny);
- b) tożsamości i dokumentów podróży (referencji, okresów ważności, daty wydania, organu wydającego, miejsca wydania itd.);
- c) wszelkich innych szczegółowych danych potrzebnych do ustalenia tożsamości osoby ubiegającej się o azyl;

- d) miejsc pobytu i trasy przemieszczania się;
- e) dokumentów pobytowych lub wiz wydanych przez Umawiającą się Stronę;
- f) miejsca, w którym został wniesiony wniosek o udzielenie azylu;
- g) tam gdzie to stosowne, daty wniesienia jakiegokolwiek wcześniejszego wniosku o udzielenie azylu, daty wniesienia aktualnego wniosku, aktualnego stanu procedury w sprawie uzyskania azylu oraz podjętej decyzji.

3. Ponadto Umawiająca się Strona może poprosić inną Umawiającą się Stronę o podanie uzasadnienia wniosku przez osobę ubiegającą się o azyl oraz, tam gdzie to stosowne, o podanie uzasadnienia decyzji podjętej w sprawie osoby ubiegającej się o azyl. Umawiająca się Strona, do której zwrócono się z prośbą rozważyć, czy może ją spełnić. W każdym przypadku przekazanie takich informacji zależy od zgody osoby ubiegającej się o azyl.

4. Informacje wymieniane są na wniosek Umawiającej się Strony i mogą być wymieniane jedynie między organami wyznaczonymi przez każdą Umawiającą się Stronę, po poinformowaniu o nich Komitetu Wykonawczego.

5. Wymieniane informacje mogą być wykorzystywane jedynie do celów ustanowionych w ustępie 1. Informacje takie mogą być przekazywane jedynie organom i sądom oraz trybunałom właściwym do:

- określenia Umawiającej się Strony właściwej do przeprowadzenia postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu,
- postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu,
- wdrażania zobowiązań wynikających z niniejszego rozdziału.

6. Umawiająca się Strona przekazująca informacje zapewni, aby były one prawdziwe i aktualne.

Jeśli wydaje się, że Umawiająca się Strona przekazała niedokładne informacje lub informacje takie nie powinny zostać przekazane, Umawiająca

się Strona będąca ich odbiorcą powinna zostać o tym niezwłocznie poinformowana. Strony są zobowiązane do dokonania korekty lub usunięcia powyższych informacji.

7. Osoby ubiegające się o azyl mają prawo do uzyskania na ich wniosek wymienianych informacji, które ich dotyczą, tak długo jak są one dostępne.

Jeśli osoby te stwierdzą, że takie informacje są nieściśle lub że nie powinny zostać przekazane, mają one prawo do zażądania dokonania ich korekty lub usunięcia. Korekty dokonuje się zgodnie z ustępem 6.

8. Każda zainteresowana Umawiająca się Strona rejestruje przekazanie i otrzymanie wymienianych informacji.

9. Przekazane informacje są przechowywane nie dłużej niż to jest konieczne do celów, dla których zostały dostosowane. Zainteresowana Umawiająca się Strona ocenia we właściwym trybie czy konieczne jest dalsze przechowywanie informacji.

10. W każdym przypadku, informacje w ten sposób przekazane korzystają co najmniej z tej samej ochrony, jaka jest przewidziana dla podobnych informacji w przepisach prawnych Umawiającej się Strony – odbiorcy.

11. W przypadku kiedy informacje nie są przetwarzane automatycznie, lecz postępuje się z nimi w inny sposób, każda z Umawiających się Stron podejmuje właściwe środki dla zapewnienia zgodności z niniejszym artykułem poprzez przeprowadzanie efektywnych kontroli. Jeśli Umawiająca się Strona posiada organ określony w ustępie 12, może mu przydzielić zadania kontrolne w tym zakresie.

12. W przypadku kiedy jedna lub więcej Umawiających się Stron zamierza skomputeryzować wszystkie lub część informacji określonych w ustępie 2 i 3, proces taki jest dozwolony jedynie wtedy, gdy zainteresowane Umawiające się Strony przyjmą przepisy prawne mające zastosowanie do takiego przetwarzania, które będą zgodne z zasadami Konwencji Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych z dnia 28 stycznia 1981 roku, oraz jeśli upoważnią one właściwy organ krajowy do niezależnego kontrolowania przetwarzania i wykorzystywania danych przekazanych na mocy niniejszej Konwencji.

TYTUŁ III

POLICJA I BEZPIECZEŃSTWO

ROZDZIAŁ 1

WSPÓŁPRACA POLICYJNA

Artykuł 39

1. Umawiające się Strony zobowiązują się zapewnić, aby ich organy policyjne, zgodnie z prawem krajowym oraz w zakresie swoich kompetencji, udzielały sobie pomocy w celach zapobiegania i wykrywania przestępstw, o ile prawo krajowe nie przewiduje, że wniosek powinien być sporządzony i przekazany przez

organy sądowe oraz pod warunkiem, że wniosek lub jego wykonanie nie wymagają zastosowania środków ograniczających przez Umawiającą się Stronę, do której zwrócono się z prośbą. Jeśli organy policyjne nie posiadają uprawnień do rozpatrzenia wniosku, przekazują go właściwym władzom.

2. Informacje pisemne przekazywane przez Umawiającą się Stronę, do której zwrócono się z wnioskiem na mocy ustępu 1,

nie mogą być wykorzystywane przez zwracającą się Umawiającą się Stronę jako dowód popełnienia przestępstwa, chyba że właściwe organy sądowe drugiej Umawiającej się Strony wyrażą na to zgodę.

3. Wnioski o pomoc, określone w ustępie 1, oraz odpowiedzi na takie wnioski mogą być wymieniane między centralnymi organami odpowiedzialnymi w każdej Umawiającej się Stronie za międzynarodową współpracę policyjną. Jeśli wniosek nie może zostać niezwłocznie wniesiony z wykorzystaniem powyższej procedury, organy policyjne zwracającej się Umawiającej się Strony mogą go skierować bezpośrednio do właściwych władz Strony-odbiorcy, które mogą udzielić odpowiedzi bezpośrednio. W takich przypadkach zwracający się organ policyjny niezwłocznie informuje centralny organ odpowiedzialny za międzynarodową współpracę policyjną w Umawiającej się Stronie, do której został skierowany wniosek, o swoim bezpośrednim wniosku.

4. W obszarach przygranicznych współpraca może być realizowana w oparciu o uzgodnienia między właściwymi ministrami Umawiających się Stron.

5. Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają bardziej szczegółowych, obowiązujących lub przyszłych dwustronnych umów między Umawiającymi się Stronami posiadającymi wspólne granice. Umawiające się Strony informują się o takich umowach.

Artykuł 40

1. Funkcjonariusze Umawiających się Stron, którzy w ramach postępowania przygotowawczego nadzorują w ich kraju osobę podejrzaną o udział w podlegającym ekstradycji przestępstwie, są upoważnieni do kontynuowania nadzoru na terytorium innej Umawiającej się Strony, która wyraziła zgodę na transgraniczny nadzór w odpowiedzi na przekazany uprzednio wniosek o udzielenie pomocy. Warunki takiego nadzoru mogą być dołączone do upoważnienia.

Na wniosek Umawiającej się Strony, na której terytorium nadzór jest prowadzony, nadzór ten może zostać powierzony funkcjonariuszom tej Strony.

Wniosek o udzielenie pomocy wskazanej w akapicie pierwszym musi być przekazany organowi wyznaczonemu przez każdą z Umawiających się Stron oraz uprawnionemu do udzielania lub do przekazywania wnioskowanego upoważnienia.

2. Jeśli ze szczególnie pilnych powodów nie można zażądać uprzedniego upoważnienia od innej Umawiającej się Strony, funkcjonariusze prowadzący nadzór są uprawnieni do kontynuowania nadzoru nad osobą podejrzaną o popełnienie przestępstwa wymienionego w ustępie 7 poza granicami, przy spełnieniu następujących warunków:

a) organ Umawiającej się Strony wyznaczony na mocy ustępu 5, na której terytorium nadzór ma być kontynuowany, zostaje niezwłocznie poinformowany podczas prowadzenia nadzoru, iż granica została przekroczona;

b) wniosek o udzielenie pomocy przedstawiony zgodnie z ustępem 1, wskazujący na przyczyny przekroczenia granicy bez uprzedniego upoważnienia, zostaje przekazany niezwłocznie.

Nadzór ustaje, gdy Umawiająca się Strona, na której terytorium ma on miejsce, tego zażąda, po przekazaniu notyfikacji określonej w literze a) lub wniosku określonego w literze b), lub w przypadku gdy upoważnienie nie zostało uzyskane, w ciągu pięciu godzin od przekroczenia granicy.

3. Nadzór określony w ustępie 1 i 2 jest prowadzony wyłącznie zgodnie z następującymi warunkami ogólnymi:

a) funkcjonariusze prowadzący nadzór powinni przestrzegać postanowień niniejszego artykułu oraz postanowień prawnych Umawiającej się Strony, na której terytorium działają; powinni oni przestrzegać instrukcji właściwych organów lokalnych;

b) z wyjątkiem sytuacji przewidzianych w ustępie 2, podczas nadzoru funkcjonariusze powinni posiadać dokument poświadczający, że upoważnienie zostało udzielone;

c) funkcjonariusze prowadzący nadzór powinni móc w każdym czasie udowodnić, że działają oni w urzędowym charakterze;

d) funkcjonariusze prowadzący nadzór mogą podczas nadzoru nosić broń służbową, z wyjątkiem wypadków szczegółowo określonych w inny sposób przez Stronę, do której zwrócono się z wnioskiem; zabrania się korzystania z broni z wyjątkiem przypadków obrony koniecznej;

e) wejście do prywatnych mieszkań i miejsc niedostępnych dla ogółu społeczeństwa jest zabronione;

f) funkcjonariusze prowadzący nadzór nie mogą zatrzymać ani aresztować osoby znajdującej się pod nadzorem;

g) o wszelkich czynnościach informuje się organy Umawiającej się Strony, na której terytorium są prowadzone; funkcjonariusze prowadzący nadzór mogą zostać wezwani do osobistego stawienia się w tych organach;

h) władze Umawiającej się Strony, z których pochodzą funkcjonariusze prowadzący nadzór, na wniosek organów Umawiającej się Strony, na której terytorium nadzór ma miejsce, udzielają pomocy w wyjaśnieniach następujących po działaniach, w których biorą udział, w tym w postępowaniu sądowym.

4. Funkcjonariusze określani w ustępie 1 i 2 to:

— w przypadku Królestwa Belgii: członkowie „police judiciaire près les Parquets” (Policji Kryminalnej przy Urzędzie Prokuratora Generalnego), „gendarmerie” i „police communale” (policja municypalna), jak również celnicy, na warunkach określonych w odpowiednich umowach dwustronnych, określonych w ustępie 6, w odniesieniu do ich kompetencji

- dotyczących nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, handlu bronią i materiałami wybuchowymi oraz nielegalnego przewozu toksycznych i niebezpiecznych odpadów;
- w przypadku Republiki Federalnej Niemiec: funkcjonariusze „Polizeien des Bundes und der Länder” (Policji Federalnej i Policji Krajów Związkowych), jak również w odniesieniu wyłącznie do nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi oraz handlu bronią funkcjonariusze „Zollfahndungsdienst” (celnej służby dochodzeniowej) w ich charakterze jako funkcjonariuszy współpracujących Urzędu Prokuratora Publicznego;
 - w przypadku Republiki Francuskiej: funkcjonariusze policji kryminalnej policji państwowej oraz narodowej „gendarmerie”, jak również celnicy, na warunkach określonych w odpowiednich umowach dwustronnych, określonych w ustępie 6, w odniesieniu do ich uprawnień dotyczących nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, handlu bronią i materiałami wybuchowymi oraz nielegalnego przewozu toksycznych i niebezpiecznych odpadów;
 - w przypadku Wielkiego Księstwa Luksemburga: funkcjonariusze „gendarmerie” i policji, jak również celnicy, na warunkach ustanowionych w odpowiednich umowach dwustronnych, określonych w ustępie 6, w odniesieniu do ich uprawnień dotyczących nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, handlu bronią i materiałami wybuchowymi oraz nielegalnego przewozu toksycznych i niebezpiecznych odpadów;
 - w przypadku Królestwa Niderlandów: funkcjonariusze „Rijkspolitie” (policji państwowej) oraz „Gemeentepolitie” (policji municipalnej), jak również, na warunkach ustanowionych w odpowiednich umowach dwustronnych, określonych w ustępie 6, w odniesieniu do ich uprawnień dotyczących nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, handlu bronią i materiałami wybuchowymi oraz nielegalnego przewozu toksycznych i niebezpiecznych odpadów, funkcjonariusze inspekcji podatkowej i organy dochodzeniowe odpowiedzialne za podatek przywozowy i akcyzę.
5. Organem określonym w ustępie 1 i 2 jest:
- w przypadku Królestwa Belgii: „Commissariat général de la Police judiciaire” (Department do spraw Postępowania Przygotowawczego),
 - w przypadku Republiki Federalnej Niemiec: „Bundeskriminalamt” (Federalny Urząd do spraw Przystępczości),
 - w przypadku Republiki Francuskiej: „Direction centrale de la Police judiciaire” (Centrala Policji Kryminalnej),
 - w przypadku Wielkiego Księstwa Luksemburga: „Procureur général d'Etat” (Generalny Prokurator Państwa),
 - w przypadku Królestwa Niderlandów: „Landelijk Officier van Justitie” (Krajowy Prokurator Publiczny), odpowiedzialny za nadzór transgraniczny.
6. Umawiające się Strony mogą, na poziomie dwustronnym, poszerzyć zakres niniejszego artykułu oraz przyjąć dodatkowe środki w celu jego wykonania.
7. Nadzór określony w ustępie 2 może być prowadzony tylko wtedy, gdy chodzi o jedno z niżej wymienionych przestępstw:
- zabójstwo,
 - nieumyślne spowodowanie śmierci,
 - gwałt,
 - podpalenie,
 - fałszowanie pieniędzy,
 - kradzież z włamaniem i rozbój kwalifikowany oraz paserstwo,
 - wymuszenie,
 - porwanie i przetrzymywanie zakładników,
 - handel ludźmi,
 - nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,
 - naruszenie przepisów prawnych dotyczących broni i materiałów wybuchowych,
 - umyślne spowodowanie szkody z użyciem materiałów wybuchowych,
 - nielegalny przewóz toksycznych i niebezpiecznych odpadów.

Artykuł 41

1. Funkcjonariusze jednej z Umawiających się Stron, którzy ścigają w swoim kraju osobę złapaną podczas popełnienia lub uczestniczącą w popełnieniu jednego z przestępstw określonych w ustępie 4, są uprawnieni do kontynuowania pościgu na terytorium innej Umawiającej się Strony bez konieczności uzyskania uprzedniej zgody tej ostatniej, jeśli, z uwagi na szczególną pilność sytuacji, nie jest możliwe poinformowanie właściwych władz innej Umawiającej się Strony przy pomocy jakichkolwiek ze sposobów określonych w artykule 44 przed wjazdem na to terytorium lub jeśli powyższe organy nie są w stanie dotrzeć na miejsce przestępstwa w celu przejęcia pościgu.

Identyczne zasady stosuje się do sytuacji, w których ścigana osoba uciekła z aresztu tymczasowego lub podczas odbywania kary pozbawienia wolności.

Najpóźniej w momencie przekroczenia granicy funkcjonariusze ścigający skontaktują się z właściwymi władzami Umawiającej się Strony, na terytorium której pościg ma mieć miejsce. Pościg ustaje, gdy Umawiająca się Strona, na której terytorium pościg ma miejsce, tego zażąda. Na wniosek ścigającego funkcjonariusza właściwe organy lokalne dokonują zatrzymania osoby w celu ustalenia jej tożsamości lub jej aresztowania.

2. Pościg prowadzony jest zgodnie z jedną z poniższych procedur, określonych na mocy deklaracji przewidzianej w ustępie 9:

- a) prowadzący pościg funkcjonariusze nie mają prawa zatrzymać ściganej osoby;
- b) w przypadku nieprzesłania wniosku o zaprzestanie pościgu oraz jeśli właściwe władze lokalne nie są w stanie interweniować odpowiednio szybko, funkcjonariusze ścigający mogą zatrzymać ściganą osobę do czasu, kiedy funkcjonariusze ścigający Umawiającej się Strony, na której terytorium pościg ma miejsce, którzy powinni zostać niezwłocznie o nim poinformowani, są w stanie ustalić tożsamość osoby oraz aresztować ją.

3. Pościg prowadzony jest zgodnie z postanowieniami ustępu 1 i 2 oraz w jeden z następujących sposobów, określonych na mocy deklaracji określonej w ustępie 9:

- a) na obszarze lub od chwili przekroczenia granicy, które zostaną określone w deklaracji;
- b) bez ograniczeń w przestrzeni lub w czasie.

4. W deklaracji określonej w ustępie 9 Umawiające się Strony zdefiniują przestępstwa określone w ustępie 1 zgodnie z jedną z poniższych procedur:

a) Następujące przestępstwa karne:

- zabójstwo,
- nieumyślne spowodowanie śmierci,
- gwałt,
- podpalenie,
- fałszowanie pieniędzy,
- kradzież z włamaniem i rozbój kwalifikowany oraz paserstwo,
- wymuszenie,
- porwanie i przetrzymywanie zakładników,
- handel ludźmi,
- nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,
- naruszenie postanowień prawnych dotyczących broni i materiałów wybuchowych,
- umyślne spowodowanie szkody z użyciem materiałów wybuchowych,

— nielegalny przewóz toksycznych i niebezpiecznych odpadów,

— niezatrzymanie się oraz niepodanie szczegółowych danych po wypadku, którego skutkiem jest śmierć lub poważne uszkodzenie ciała.

b) Przestępstwa podlegające ekstradycji.

5. Pościg prowadzony jest wyłącznie przy spełnieniu poniższych warunków ogólnych:

a) Prowadzący pościg funkcjonariusze muszą przestrzegać postanowień niniejszego artykułu oraz przepisów prawnych Umawiającej się Strony, na której terytorium działają; muszą oni przestrzegać instrukcji wydawanych przez właściwe władze lokalne.

b) Pościg jest prowadzony wyłącznie przez granice lądowe.

c) Wejście do mieszkań prywatnych oraz miejsc niedostępnych dla ogółu społeczeństwa jest zakazany.

d) Prowadzący pościg funkcjonariusze są łatwo rozpoznawalni poprzez noszenie munduru lub opaski na ramieniu bądź przez oznakowania umieszczone na ich środkach transportu; użycie stroju cywilnego w połączeniu z wykorzystaniem nieoznakowanych środków transportu pozbawionych powyższych oznaczeń jest zabronione; prowadzący pościg funkcjonariusze muszą być w każdej chwili potwierdzić, że działają w charakterze urzędowym.

e) Prowadzący pościg funkcjonariusze mogą nosić służbową broń; jej wykorzystywanie jest zabronione, z wyjątkiem przypadków obrony koniecznej.

f) Po zatrzymaniu osoby ściganej zgodnie z ustępem 2 litera b), do celów ich doprowadzenia przed właściwe władze lokalne, osoba ta może być poddana jedynie przeszukaniu; w czasie przekazania osoby można użyć kajdanek; przedmioty posiadane przez tę osobę mogą zostać zajęte.

g) Po każdej operacji, określonej w ustępach 1, 2 i 3, prowadzący pościg funkcjonariusze stawiają się przed właściwymi władzami lokalnymi Umawiającej się Strony, na której terytorium działali oraz składają sprawozdanie ze swojej misji; na wniosek powyższych organów, powinni oni pozostać w ich dyspozycji do czasu wystarczającego dla wyjaśnienia okoliczności dotyczących ich akcji; warunek powyższy ma zastosowanie nawet jeśli pościg nie doprowadzi do aresztowania ściganej osoby.

h) Władze Umawiającej się Strony, z których pochodzą prowadzący pościg funkcjonariusze, na wniosek organów Umawiającej się Strony, na której terytorium pościg ma miejsce, udzielają pomocy w przeprowadzeniu wyjaśnień następujących po operacji, w której brali udział, w tym postępowania sądowego.

6. Osoba, która po przeprowadzeniu działań określonych w ustępie 2 została aresztowana przez właściwe organy lokalne może, niezależnie od obywatelstwa, zostać zatrzymana w celu przesłuchania. Odpowiednie zasady prawa krajowego stosuje się *mutatis mutandis*.

Jeśli osoba nie jest obywatelem Umawiającej się Strony, na której terytorium została aresztowana, zostaje ona zwolniona w ciągu sześciu godzin, nie włączając godzin między północą a godziną 9, chyba że właściwe władze lokalne nie otrzymają wcześniej wniosku w jakiegokolwiek postaci o tymczasowe aresztowanie tej osoby do celów ekstradycji.

7. Funkcjonariusze określeni w poprzednim ustępie to:

- w przypadku Królestwa Belgii: członkowie „police judiciaire près les Parquets” (Policji Kryminalnej przy Urzędzie Prokuratora Generalnego), „gendarmerie” i „police communale” (policja municypalna), jak również celnicy, na warunkach określonych w odpowiednich umowach dwustronnych, określonych w ustępie 10, w odniesieniu do ich kompetencji dotyczących nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, handlu bronią i materiałami wybuchowymi oraz nielegalnego przewozu toksycznych i niebezpiecznych odpadów;
- w przypadku Republiki Federalnej Niemiec: funkcjonariusze „Polizeien des Bundes und der Länder” (Policji Federalnej i Policji Krajów Związkowych), jak również w odniesieniu wyłącznie do nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi oraz handlu bronią, funkcjonariusze „Zollfahndungsdienst” (celnej służby dochodzeniowej) w ich charakterze jako funkcjonariuszy współpracujących Urzędu Prokuratora Publicznego;
- w przypadku Republiki Francuskiej: funkcjonariusze policji kryminalnej policji państwowej oraz narodowej „gendarmerie”, jak również celnicy, na warunkach określonych w odpowiednich umowach dwustronnych, określonych w ustępie 10, w odniesieniu do ich uprawnień dotyczących nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, handlu bronią i materiałami wybuchowymi oraz nielegalnego przewozu toksycznych i niebezpiecznych odpadów;
- w przypadku Wielkiego Księstwa Luksemburga: funkcjonariusze „gendarmerie” i policji, jak również celnicy, na warunkach ustanowionych w odpowiednich umowach dwustronnych, określonych w ustępie 10, w odniesieniu do ich uprawnień dotyczących nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, handlu bronią i materiałami wybuchowymi oraz nielegalnego przewozu toksycznych i niebezpiecznych odpadów;
- w przypadku Królestwa Niderlandów: funkcjonariusze „Rijkspolitie” (policji państwowej) oraz „Gemeentepolitie” (policji municypalnej), jak również, na warunkach ustanowionych w odpowiednich umowach dwustronnych, określonych w ustępie 10, w odniesieniu do ich uprawnień dotyczących

nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, handlu bronią i materiałami wybuchowymi oraz nielegalnego przewozu toksycznych i niebezpiecznych odpadów, funkcjonariusze inspekcji podatkowej i organy dochodzeniowe odpowiedzialne za podatek przywozowy i akcyzę.

8. W stosunku do zainteresowanych Umawiających się Stron niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla postanowień artykułu 27 Traktatu Beneluksu dotyczącego ekstradycji i pomocy wzajemnej w sprawach karnych z dnia 27 czerwca 1962 roku, zmienionego Protokołem z dnia 11 maja 1974 roku.

9. W momencie podpisania niniejszej Konwencji, każda Umawiająca się Strona składa deklarację, w której określa w przypadku każdej Umawiającej się Strony, z którą posiada wspólną granicę, na podstawie ustępów 2, 3 i 4, procedury prowadzenia na jej terytorium pościgu.

Umawiająca się Strona może w każdym czasie zastąpić swoją deklarację inną deklaracją, pod warunkiem że nie ogranicza ona zakresu poprzedniej.

Każda deklaracja jest składana po konsultacji z zainteresowanymi Umawiającymi się Stronami w celu osiągnięcia identycznych uzgodnień po obu stronach granic wewnętrznych.

10. Umawiające się Strony mogą, na zasadach dwustronnych, rozszerzyć zakres stosowania ustępu 1 i przyjąć dodatkowe postanowienia dla stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 42

Podczas czynności określonych w artykułach 40 i 41 funkcjonariusze, działający na terytorium innej Umawiającej się Strony, są uważani za funkcjonariuszy tej Strony w odniesieniu do przestępstw popełnionych przeciwko nim lub przez nich.

Artykuł 43

1. Jeśli, zgodnie z artykułem 40 i 41 niniejszej Konwencji, funkcjonariusze Umawiającej się Strony działają na terytorium innej Umawiającej się Strony, pierwsza Umawiająca się Strona ponosi odpowiedzialność za wszelkie szkody wyrządzone przez nich w czasie wykonywania ich czynności, zgodnie z prawem Umawiającej się Strony, na której terytorium działają.

2. Umawiająca się Strona, na której terytorium została wyrządzona szkoda określona w ustępie 1, naprawi taką szkodę zgodnie z warunkami mającymi zastosowanie do szkód wyrządzonych przez jej własnych funkcjonariuszy.

3. Umawiająca się Strona, której funkcjonariusze spowodowali szkodę jakiegokolwiek osobie na terytorium innej Umawiającej się Strony, zwróci jej pełne koszty, jakie poniosła w związku z odszkodowaniami dla ofiar lub osób uprawnionych do tych odszkodowań w ich imieniu.

4. Bez uszczerbku dla wykonywania prawa w odniesieniu do stron trzecich oraz z wyjątkiem ustępu 3, każda Umawiająca się Strona powstrzyma się w przypadku określonym w ustępie 1 od żądania odszkodowania za szkody, spowodowane przez inną Umawiającą się Stronę.

Artykuł 44

1. Zgodnie ze stosownymi umowami międzynarodowymi oraz biorąc pod uwagę lokalne okoliczności i możliwości techniczne, Umawiające się Strony zainstalują, w szczególności na obszarach przygranicznych, łączność telefoniczną, radiową i teleksową oraz inną bezpośrednią łączność w celu ułatwienia współpracy policyjnej i współpracy służb celnych, szczególnie dla natychmiastowego przekazywania informacji do celów transgranicznego nadzorowania granicy oraz pościgu.

2. Oprócz powyższych środków krótkoterminowych, Umawiające się Strony rozważą w szczególności następujące możliwości:

- a) wymianę sprzętu lub wysłanie oficerów łącznikowych, wyposażonych w odpowiedni sprzęt radiowy;
- b) poszerzenie pasm częstotliwości wykorzystywanych na obszarach przygranicznych;
- c) ustanowienie wspólnych jednostek policji i służb celnych działających na tych samych obszarach;
- d) koordynowanie programów dotyczących zamówień sprzętu łączności, w celu zainstalowania ujednoliconych i kompatybilnych systemów łączności.

Artykuł 45

1. Umawiające się Strony zobowiązują się do przyjęcia niezbędnych środków dla zapewnienia, aby:

- a) kierownicy instytucji zapewniających zakwaterowanie lub ich przedstawiciele dbali o to, aby cudzoziemcy w nich zakwaterowani, włączając obywateli innych Umawiających się Stron oraz innych Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich, z wyjątkiem towarzyszących im małżonków lub małoletnich oraz członków grup turystycznych, osobiście wypełniali i podpisywali formularze meldunkowe i potwierdzali swoją tożsamość poprzez przedstawienie ważnego dowodu tożsamości;
- b) wypełnione formularze meldunkowe były przechowywane dla właściwych władz lub przekazywane im, jeśli władze te uznają to za konieczne do celów zapobieżenia zagrożeniom, dla postępowania przygotowawczego lub wyjaśnienia okoliczności zaginięcia osób lub ofiar wypadków, z wyjątkiem wypadków, gdy przepisy krajowe stanowią inaczej.

2. Ustęp 1 stosuje się *mutatis mutandis* do osób zatrzymujących się w jakichkolwiek komercyjnie wynajmowanych ośrodkach zakwaterowania, w szczególności w namiotach, przyczepach mieszkalnych oraz łodziach.

Artykuł 46

1. W szczególnych przypadkach każda z Umawiających się Stron może, zgodnie ze swoim prawem krajowym oraz bez wezwania, przesłać zainteresowanej Umawiającej się Stronie wszelkie informacje, które mogą mieć znaczenie dla udzielenia pomocy w zwalczaniu przyszłych przestępstw i zapobiegania przestępstwom przeciwko porządkowi publicznemu i bezpieczeństwu publicznemu lub zagrożeniom dla nich.

2. Informacje są wymieniane, bez uszczerbku dla uzgodnień dotyczących współpracy na obszarach przygranicznych określonych w artykule 39 ustęp 4, za pośrednictwem wyznaczonego organu. W szczególnie pilnych przypadkach wymiana informacji w rozumieniu niniejszego artykułu może mieć miejsce bezpośrednio między zainteresowanymi organami policyjnymi, z wyjątkiem wypadków, gdy postanowienia krajowe stanowią inaczej. Organ centralny zostaje o powyższym niezwłocznie poinformowany.

Artykuł 47

1. Umawiające się Strony mogą zawierać umowy dwustronne przewidujące oddelegowanie, na czas określony lub nieokreślony, oficerów łącznikowych z jednej Umawiającej się Strony do organów policyjnych innej Umawiającej się Strony.

2. Oddelegowanie oficerów łącznikowych na czas określony lub nieokreślony ma na celu udoskonalenie i przyspieszenie współpracy między Umawiającymi się Stronami, szczególnie poprzez okazywanie pomocy:

- a) w postaci wymiany informacji do celów zwalczania przestępstw zarówno poprzez zapobieganie im, jak i ich ściganie;
- b) przy wykonywaniu wniosków o wzajemną pomoc oraz pomoc sądową w sprawach karnych;
- c) w zadaniach wykonywanych przez organy odpowiedzialne za nadzorowanie granicy zewnętrznej.

3. Do zadań oficerów łącznikowych należy doradztwo i udzielanie pomocy. Nie są oni uprawnieni do podejmowania niezależnych działań policyjnych. Dostarczają oni informacji oraz wykonują swoje obowiązki zgodnie z instrukcjami otrzymywanymi od delegującej ich Umawiającej się Strony oraz od Umawiającej się Strony, do której zostali oddelegowani. Przedstawiają regularne sprawozdania szefowi jednostki policji, do której zostali oddelegowani.

4. Umawiające się Strony mogą uzgodnić dwustronnie lub wielostronnie, że oficerowie łącznikowi z jednej Umawiającej się Strony delegowani do państwa trzeciego reprezentują również

interesy jednej lub więcej innych Umawiających się Stron. Na mocy takich porozumień oficerowie łącznikowi delegowani do państw trzecich przekazują informacje innym Umawiającym się Stronom, na ich wniosek lub z własnej inicjatywy, oraz w granicach swoich uprawnień wykonują obowiązki w imieniu takich Stron. Umawiające się Strony informują się o swoich zamiarach w odniesieniu do delegowania oficerów łącznikowych do państw trzecich.

ROZDZIAŁ 2

WZAJEMNA POMOC W SPRAWACH KARNYCH

Artykuł 48

1. Postanowienia niniejszego rozdziału mają na celu uzupełnienie europejskiej Konwencji o wzajemnej pomocy w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 roku, jak również, w stosunkach między Umawiającymi się Stronami, które są członkami Unii Gospodarczej Beneluksu, rozdziału II Traktatu Beneluksu dotyczącego ekstradycji i wzajemnej pomocy w sprawach karnych z dnia 27 czerwca 1962 roku, zmienionej Protokołem z dnia 11 maja 1974 roku, oraz ułatwienie wdrażania powyższych umów.

2. Ustęp 1 nie ma wpływu na stosowanie szerszych postanowień umów dwustronnych obowiązujących między Umawiającymi się Stronami.

Artykuł 49

Wzajemna pomoc jest udzielana również:

- a) w postępowaniu wszczynanym przez organy administracyjne w odniesieniu do czynów karalnych na mocy prawa krajowego jednej z dwóch Umawiających się Stron, lub obydwu, dlatego że stanowią one naruszenie norm prawnych, a decyzja może stać się powodem wszczęcia postępowania przed sądem posiadającym właściwość, szczególnie w sprawach karnych;
- b) w postępowaniu dotyczącym roszczeń odszkodowawczych wynikających z bezprawnego ścigania lub skazania;
- c) w postępowaniu w przypadku aktu łaski;
- d) w czynnościach cywilnych powiązanych z postępowaniem karnym, dopóki sąd karny nie podejmie ostatecznej decyzji w postępowaniu karnym;
- e) w dostarczaniu dokumentów sądowych dotyczących wykonywania wyroku lub środka zabezpieczającego, nałożenia grzywny lub wypłaty kosztów postępowania;

- f) w odniesieniu do środków dotyczących odłożenia wydania lub zawieszenia wykonania kary lub środka zabezpieczającego uzależnionego od warunkowego zwolnienia, lub wykonania lub przerwania wykonania kary lub środka zabezpieczającego.

Artykuł 50

1. Umawiające się Strony zobowiązują się przyznać sobie nawzajem, zgodnie z Konwencją i Traktatem wymienionym w artykule 48, wzajemną pomoc w odniesieniu do naruszeń ich przepisów ustawowych i wykonawczych dotyczących podatku akcyzowego, podatku od wartości dodanej i należności celnych. Postanowienia celne oznaczają normy ustanowione w artykule 2 Konwencji z dnia 7 września 1967 roku między Belgią, Republiką Federalną Niemiec, Francją, Włochami, Luksemburgiem a Niderlandami o wzajemnej pomocy między organami celnymi i w artykule 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1468/81 z dnia 19 maja 1981 roku.

2. Wnioski dotyczące unikania płacenia podatku akcyzowego nie mogą zostać odrzucone z powodu tego, że państwo, do którego został skierowany wniosek, nie pobiera podatku akcyzowego od towarów określonych we wniosku.

3. Żądająca Umawiająca się Strona nie przekazuje i nie wykorzystuje informacji lub dowodów uzyskanych od wezwanej Umawiającej się Strony do celów dochodzenia, ścigania lub postępowania innego niż te wymienione w jej wniosku, bez uprzedniej zgody wezwanej Umawiającej się Strony.

4. Wzajemnej pomocy, określonej w niniejszym artykule można odmówić, jeśli domniemana niedopłacona lub niezapłacona kwota należności nie przekracza 25 000 ECU lub jeśli domniemana wartość towarów wywożonych lub przywożonych bez upoważnienia nie przekracza 100 000 ECU, chyba że z uwagi na okoliczności lub tożsamość oskarżonego, sprawa może być uznana przez wzywającą Umawiającą się Stronę za szczególnie poważną.

5. Postanowienia niniejszego artykułu stosuje się również wtedy, gdy żądana wzajemna pomoc dotyczy czynów zagrożonych tylko grzywną, z tego powodu, że są to naruszenia norm dotyczących postępowania wszczętego przez organy administracyjne, w przypadku gdy wniosek o pomoc został sporządzony przez organy sądowe.

Artykuł 51

Umawiające się Strony nie mogą uzależniać dopuszczalności wniosków o udzielenie pomocy sądowej dotyczącej przeprowadzenia rewizji lub zajęcia od spełnienia warunków innych niż następujące:

- a) czyn uprawniający do wniosku o udzielenie pomocy sądowej jest zagrożony na mocy postanowień prawnych obydwu Umawiających się Stron karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym na maksymalny okres co najmniej sześciu miesięcy, lub jest zagrożony na mocy postanowień prawnych jednej z dwóch Umawiających się Stron

równoważną karą, a na mocy postanowień prawnych drugiej Umawiającej się Strony zagrożony jest karą z tego powodu, że stanowi naruszenie norm prawnych, które jest ścigane przez organy administracyjne, a decyzja może stanowić podstawę dla wszczęcia postępowania przed sądem posiadającym właściwość szczególnie w sprawach karnych;

- b) wykonanie wniosku o udzielenie pomocy sądowej jest zgodne z prawem wezwanej Umawiającej się Strony.

Artykuł 52

1. Każda z Umawiających się Stron może pocztą przysyłać dokumenty procesowe bezpośrednio osobom, które znajdują się na terytorium innej Umawiającej się Strony. Umawiające się Strony przekazują Komitetowi Wykonawczemu wykaz dokumentów, które mogą być przekazywane tą drogą.

2. Jeśli istnieje powód, aby przypuszczać, że adresat nie rozumie języka, w którym dokument jest sporządzony, dokument – lub co najmniej ważne jego fragmenty – należy przetłumaczyć na język (jeden z języków) Umawiającej się Strony, na której terytorium adresat się znajduje. Jeśli organ przekazujący dokument wie, że adresat rozumie tylko inny język, dokument – lub co najmniej ważne jego fragmenty – musi zostać przetłumaczony na ten język.

3. Biegli lub świadkowie, którzy nie odpowiedzieli na wezwania do stawienia się wysłane pocztą, nawet jeśli wezwanie zawiera pouczenie o odpowiedzialności karnej, nie zostaną poddani jakiegokolwiek karze lub środkowi przymusu, jeśli następnie dobrowolnie wjadą na terytorium żądającej Strony i staną się tam ponownie stroną pozwaną. Organy wysyłające wezwania pocztowe do stawienia się zapewnią, aby nie zawierały one pouczenia o odpowiedzialności karnej. Niniejsze postanowienie nie narusza postanowień artykułu 34 Traktatu Beneluksu dotyczącego ekstradycji i wzajemnej pomocy w sprawach karnych z dnia 27 czerwca 1962 roku, zmienionego Protokołem z dnia 11 maja 1974 roku.

4. Jeśli czyn, na którym opiera się wniosek o udzielenie pomocy, jest zagrożony na mocy postanowień prawnych obydwu Umawiających się Stron karą z tego powodu, że stanowi on naruszenie norm prawnych, ścigany przez organy administracyjne, a decyzja może stanowić powód dla wszczęcia postępowania przed sądem posiadającym właściwość szczególnie w sprawach karnych, procedura opisana w ustępie 1 powinna w zasadzie być stosowana do przekazywania dokumentów procesowych.

5. Niezależnie od postanowień ustępu 1, dokumenty procesowe mogą być przekazywane za pośrednictwem organów sądowych wezwanej Umawiającej się Strony, jeśli adres odbiorcy jest nieznan lub jeśli żądająca Umawiająca się Strona występuje o dokument, który powinien zostać dostarczony osobiście.

Artykuł 53

1. Wnioski o udzielenie pomocy mogą być przesyłane bezpośrednio między organami sądowymi oraz zwracane tymi samymi kanałami.

2. Postanowienia ustępu 1 nie uchybiają możliwości przesyłania i zwracania wniosków między ministerstwami sprawiedliwości lub poprzez krajowe biura centralne Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej.

3. Wnioski dotyczące tymczasowego przekazania lub tranzytu osób znajdujących się w areszcie tymczasowym, osób zatrzymanych lub osób, które podlegają karom pozbawienia wolności, oraz okresowa lub incydentalna wymiana informacji z akt sądowych są przekazywane przez ministerstwa sprawiedliwości.

4. W rozumieniu Europejskiej Konwencji o wzajemnej pomocy w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 roku, tam gdzie jest mowa o Republice Federalnej Niemiec, Ministerstwo Sprawiedliwości oznacza Federalnego Ministra Sprawiedliwości i Ministrów Sprawiedliwości Krajów Związkowych (Länder).

5. Informacje dotyczące postępowania przeciwko naruszeniom postanowień prawnych dotyczących okresu prowadzenia pojazdu oraz odpoczynku, zgodnie z artykułem 21 Europejskiej Konwencji o wzajemnej pomocy w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 roku lub artykułu 42 Traktatu Beneluksu o ekstradycji i wzajemnej pomocy w sprawach karnych z dnia 27 czerwca 1962 roku, zmienionego Protokołem z dnia 11 maja 1974 roku, mogą być przesyłane przez organy sądowe żądającej Umawiającej się Strony bezpośrednio do organów sądowych wezwanej Umawiającej się Strony.

ROZDZIAŁ 3

STOSOWANIE ZASADY *NE BIS IN IDEM*

Artykuł 54

Osoba, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku na obszarze jednej Umawiającej się Strony, nie może być ścigana na obszarze innej Umawiającej się Strony za ten sam czyn, pod warunkiem że została nałożona i wykonana kara lub jest ona w trakcie wykonywania, lub nie może być już wykonana na mocy przepisów prawnych skazującej Umawiającej się Strony.

Artykuł 55

1. Umawiająca się Strona może w momencie ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia niniejszej Konwencji oświadczyć, że nie jest związana artykułem 54 w jednym lub więcej z poniższych przypadków:

- a) jeśli czyny, którego dotyczy zagraniczny wyrok, miały miejsce w całości lub w części na jego własnym terytorium; w tym ostatnim przypadku jednakże wyjątek niniejszy nie ma zastosowania jeśli czyn miał miejsce częściowo na terytorium Umawiającej się Strony, w której wyrok został wydany;
- b) jeśli czyny, których dotyczy zagraniczny wyrok, stanowią przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu narodowemu lub innym równoważnym podstawowym interesom tej Umawiającej się Strony;
- c) jeśli czyny, których dotyczy zagraniczny wyrok, zostały popełnione przez funkcjonariuszy tej Umawiającej się Strony z naruszeniem obowiązków wynikających z pełnionego przez nich urzędu.

2. Umawiająca się Strona, która złożyła deklarację dotyczącą wyjątków określonych w ustępie 1 litera b) wskazuje kategorie przestępstw, do których wyjątek ten może mieć zastosowanie.

3. Umawiająca się Strona może w dowolnym momencie wycofać deklarację dotyczącą jednego lub więcej wyjątków określonych w ustępie 1.

4. Wyjątków będące przedmiotem deklaracji na mocy ustępu 1 nie stosuje się, jeśli dana Umawiająca się Strona w związku z tymi samymi czynami wystąpiła z wnioskiem do innej Umawiającej się Strony o wszczęcie ścigania lub zgodziła się na ekstradycję danej osoby.

Artykuł 56

W przypadku wszczęcia w Umawiającej się Stronie ścigania osoby, której proces w odniesieniu do tych samych czynów został ostatecznie zakończony prawomocnym wyrokiem w innej Umawiającej się Stronie, każdy okres pozbawienia wolności odbyty w tej ostatniej Umawiającej się Stronie wynikający z powyższych czynów jest zaliczany na poczet nałożonej kary. W zakresie, w jakim dopuszczają to przepisy krajowe, także bierze się pod uwagę kary niebędące karami pozbawienia wolności.

Artykuł 57

1. W przypadku gdy Umawiająca się Strona oskarży osobę o popełnienie przestępstwa, a właściwe władze tej Umawiającej się Strony mają powody, aby przypuszczać, że oskarżenie dotyczy tych samych czynów, w odniesieniu do których proces danej osoby został ostatecznie zakończony prawomocnym wyrokiem w innej Umawiającej się Stronie, władze powyższe, jeśli uznają to za stosowne, żądają istotnych informacji od właściwych władz Umawiającej się Strony, na której terytorium wyrok został wydany.

2. Żądane informacje przekazywane są niezwłocznie oraz są brane pod uwagę przy dalszych działaniach podejmowanych w prowadzonym postępowaniu.

3. Każda Umawiająca się Strona w momencie ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia niniejszej Konwencji wyznacza organy uprawnione do żądania i otrzymywania informacji, przewidzianych w niniejszym artykule.

Artykuł 58

Powyższe postanowienia nie stanowią przeszkody w stosowaniu przepisów prawa krajowego o rozszerzonym zakresie obowiązywania, dotyczących zasady *ne bis in idem* w odniesieniu do orzecznictwa sądowego za granicą.

ROZDZIAŁ 4

EKSTRADYCJA

Artykuł 59

1. Postanowienia niniejszego rozdziału mają na celu uzupełnienie Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 września 1957 roku, jak również, w stosunkach między Umawiającymi się Stronami, które są członkami Unii Gospodarczej Beneluksu, rozdział I Traktatu Beneluksu dotyczącego ekstradycji i wzajemnej pomocy w sprawach karnych z dnia 27 czerwca 1962 roku, zmienionego Protokołem z dnia 11 maja 1974 roku, oraz ułatwienie wdrażania powyższych umów.

2. Ustęp 1 nie ma wpływu na stosowanie szerszych postanowień umów dwustronnych obowiązujących między Umawiającymi się Stronami.

Artykuł 60

W stosunkach między dwiema Umawiającymi się Stronami, z których jedna nie jest Stroną Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 września 1957 roku, postanowienia tej Konwencji stosuje się, z uwzględnieniem zastrzeżeń i deklaracji złożonych w momencie ratyfikacji powyższej Konwencji, w stosunku do Umawiających się Stron, które nie są Stronami Konwencji w momencie ratyfikacji, zatwierdzenia lub przyjęcia niniejszej Konwencji.

Artykuł 61

Republika Francuska zobowiązuje się wydać, na wniosek jednej z Umawiających się Stron, osoby, przeciwko którym wszczęto postępowanie z powodu popełnionych czynów, zagrożonych na mocy prawa francuskiego karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym na maksymalny okres co najmniej dwóch lat, oraz na mocy prawa wzywającej Umawiającej się Strony karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym na maksymalny okres co najmniej jednego roku.

Artykuł 62

1. W odniesieniu do przerwania okresu przedawnienia ścigania czynów, stosuje się jedynie postanowienia wzywającej Umawiającej się Strony.

2. Amnestia ogłoszona przez wezwaną Umawiającą się Stronę nie stanowi przeszkody dla ekstradycji, o ile przestępstwo podlega jurysdykcji tej Umawiającej się Strony.

3. Brak oskarżenia lub urzędowego nakazu upoważniającego do wszczęcia postępowania, niezbędnego jedynie na mocy prawa wezwanej Umawiającej się Strony, nie ma wpływu na obowiązek ekstradycji.

Artykuł 63

Umawiające się Strony zobowiązują się, zgodnie z Konwencją i Traktatem określonymi w artykule 59, do wydawania między nimi osób ściganych przez organy sądowe wzywającej Umawiającej się Strony za jedno z przestępstw określonych w artykule 50 ustęp 1, lub poszukiwanych przez wzywającą Umawiającą się Stronę do celów wykonania wyroku lub środka zabezpieczającego nałożonego w związku z danym przestępstwem.

Artykuł 64

Wpis wprowadzony do Systemu Informacyjnego Schengen zgodnie z artykułem 95 ma taką samą moc jak wniosek o tymczasowe aresztowanie na mocy artykułu 16 Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 września 1957 roku lub artykułu 15 Traktatu Beneluksu dotyczącego ekstradycji i wzajemnej pomocy w sprawach karnych z dnia 27 czerwca 1962 roku, zmienionego Protokołem z dnia 11 maja 1974 roku.

Artykuł 65

1. Bez uszczerbku dla możliwości wykorzystania kanałów dyplomatycznych, wnioski o ekstradycję oraz przekazanie mogą być przesyłane przez odpowiednie ministerstwo wzywającej Umawiającej się Strony do właściwego ministerstwa wezwanej Umawiającej się Strony.

2. Właściwymi ministerstwami są:

— w przypadku Królestwa Belgii: Ministerstwo Sprawiedliwości,

— w przypadku Republiki Federalnej Niemiec: Federalne Ministerstwo Sprawiedliwości oraz Ministrowie Sprawiedliwości lub Senatorzy w Krajach Związkowych (Länder),

— w przypadku Republiki Francuskiej: Ministerstwo Spraw Zagranicznych,

— w przypadku Wielkiego Księstwa Luksemburga: Ministerstwo Sprawiedliwości,

— w przypadku Królestwa Niderlandów: Ministerstwo Sprawiedliwości.

Artykuł 66

1. Jeśli ekstradycja żądanej osoby nie jest wyraźnie zabroniona na mocy przepisów prawa wezwanej Umawiającej się Strony, powyższa Umawiająca się Strona może zgodzić się na ekstradycję bez wszczynania formalnego postępowania ekstradycyjnego, pod warunkiem że dana osoba zgodzi się na to w deklaracji złożonej przed członkiem władzy sądowniczej, po przesłuchaniu przez niego oraz po poinformowaniu o prawie do zastosowania formalnej procedury ekstradycyjnej. Powyższa osoba może skończyć podczas przesłuchania z pomocy zastępcy prawnego.

2. W przypadkach ekstradycji na mocy ustępu 1 żądana osoba, która wyraźnie oświadczy, że zrzuca się ochrony oferowanej na mocy zasady specjalności, nie może odwołać powyższej deklaracji.

ROZDZIAŁ 5

PRZEKAZANIE WYKONANIA WYROKÓW KARNYCH

Artykuł 67

Poniższe postanowienia stosuje się między Umawiającymi się Stronami, które są stronami Konwencji Rady Europy o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 roku, do celów uzupełnienia tej Konwencji.

Artykuł 68

1. Umawiająca się Strona, na której terytorium kara pozbawienia wolności lub środek zabezpieczający zostały nałożone na mocy wyroku, który uzyskał powagę rzeczy osądzonej w odniesieniu do obywatela innej Umawiającej się Strony, który, uciekły do kraju jego pochodzenia, uniknął wykonania powyższej kary lub środka zabezpieczającego, może zwrócić się do tej ostatniej Umawiającej się Strony, o ile osoba ta znajduje się na jej terytorium, o przejęcie wykonania kary lub środka zabezpieczającego.

2. Wezwana Umawiająca się Strona może na wniosek wzywającej Umawiającej się Strony, przed nadejściem dokumentów uzasadniających wnioski w sprawie przejęcia wykonania kary lub środka zabezpieczającego lub ich części pozostałej do odbycia, oraz przed wydaniem decyzji w sprawie powyższego wniosku, umieścić skazanego w areszcie śledczym lub podjąć inne środki dla zapewnienia, aby osoba ta pozostała na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony.

Artykuł 69

Przekazanie wykonania kary na mocy artykułu 68 nie wymaga zgody osoby, na którą kara lub środek zabezpieczający zostały nałożone. Pozostałe postanowienia Konwencji Rady Europy o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 roku stosuje się *mutatis mutandis*.

ROZDZIAŁ 6

ŚRODKI ODURZAJĄCE

Artykuł 70

1. Umawiające się Strony utworzą stałą grupę roboczą w celu rozwiązywania wspólnych problemów związanych ze zwalczaniem przestępczości związanej ze środkami odurzającymi oraz w celu przygotowywania propozycji, tam gdzie to konieczne, poprawy praktycznych i technicznych aspektów współpracy między Umawiającymi się Stronami. Grupa robocza przekazuje swoje propozycje Komitetowi Wykonawczemu.

2. Grupa robocza określona w ustępie 1, której członkowie są wyznaczeni przez właściwe władze krajowe, obejmuje przedstawicieli policji i organów celnych.

Artykuł 71

1. Umawiające się Strony zobowiązują się w odniesieniu do bezpośredniego lub pośredniego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi jakiegokolwiek rodzaju, włączając konopie, oraz posiadania takich produktów i substancji dla sprzedaży lub wywozu, do przyjęcia zgodnie z obowiązującymi Konwencjami Narodów Zjednoczonych (*), wszelkich niezbędnych środków w celu zapobiegania i karanie nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi.

2. Umawiające się Strony zobowiązują się do zapobiegania i karanie środkami administracyjnymi i karnymi nielegalnego wywozu środków odurzających i substancji psychotropowych, włączając konopie, jak również sprzedaży, dostarczania i przekazywania takich produktów i substancji, bez uszczerbku dla stosownych postanowień artykułów 74–76.

(*) Jednolita Konwencja o środkach odurzających z 1961 roku, zmieniona Protokołem z 1972 roku zmieniającym Jednolitą Konwencję o środkach odurzających z 1961 roku; Konwencja o substancjach psychotropowych z 1971 roku; Konwencja Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z dnia 20 grudnia 1988 roku.

3. W celu zwalczania nielegalnego przywozu środków odurzających i substancji psychotropowych, włączając konopie, Umawiające się Strony zacieśniają kontrole przepływu osób, towarów oraz środków transportu na swoich granicach zewnętrznych. Środki takie zostaną przygotowane przez grupę roboczą przewidzianą w artykule 70. Powyższa grupa robocza rozważy między innymi przeniesienie niektórych pracowników policji i organów celnych zwolnionych z obowiązków na granicach wewnętrznych oraz wykorzystanie nowoczesnych metod wykrywania środków odurzających oraz psów tropiących.

4. W celu zapewnienia zgodności z niniejszym artykułem, Umawiające się Strony prowadzą szczególnie kontrole miejsc znanych z wykorzystywania do handlu środkami odurzającymi.

5. Umawiające się Strony dokładają wszelkich starań w celu zapobiegania i zwalczania negatywnych skutków wynikających z nielegalnego popytu na środki odurzające i substancje psychotropowe jakiegokolwiek rodzaju, włączając konopie. Każda z Umawiających się Stron ponosi odpowiedzialność za środki przyjmowane w tym celu.

Artykuł 72

Umawiające się Strony, zgodnie z ich konstytucjami oraz krajowymi systemami prawnymi, zapewniają przyjęcie ustawodawstwa umożliwiającego zajęcie i konfiskatę dochodów pochodzących z nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi.

Artykuł 73

1. Umawiające się Strony zobowiązują się, zgodnie ze swoimi konstytucjami i systemami prawnymi, przyjąć środki umożliwiające dokonywanie zakupu kontrolowanego w kontekście nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi.

2. W każdym indywidualnym przypadku, decyzja w sprawie zezwolenia na zakup kontrolowany zostanie podjęta na podstawie uprzedniego upoważnienia każdej zainteresowanej Umawiającej się Strony.

3. Każda z Umawiających się Stron ponosi odpowiedzialność za kontrolę wszelkich operacji prowadzonych na jej własnym terytorium oraz ma prawo do interwencji.

Artykuł 74

W odniesieniu do legalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, Umawiające się Strony uzgadniają, że kontrole wynikające z zobowiązań na mocy Konwencji Narodów Zjednoczonych wymienionych w artykule 71, które są przeprowadzane na granicach wewnętrznych, tam gdzie to możliwe, są przekazywane w ramach tego samego państwa.

Artykuł 75

1. W odniesieniu do przemieszczania się podróżnych na terytoria Umawiających się Stron lub ich przemieszczania się w ramach powyższych terytoriów, osoby mogą przewozić środki odurzające i substancje psychotropowe, jakie są niezbędne dla ich leczenia medycznego, pod warunkiem że w przypadku kontroli okażą zaświadczenie wydane lub uwierzytelnione przez właściwe władze ich państwa pobytu.

2. Komitet Wykonawczy określi formularz oraz treść zaświadczenia określonego w ustępie 1, wydawanego przez jedną z Umawiających się Stron, w szczególności w zakresie danych dotyczących charakteru oraz ilości produktów i substancji oraz okresu trwania podróży.

3. Umawiające się Strony notyfikują się wzajemnie o organach odpowiedzialnych za wydawanie i uwierzytelnianie zaświadczenia określonego w ustępie 2.

Artykuł 76

1. Umawiające się Strony, tam gdzie to konieczne oraz zgodnie z ich zwyczajami medycznymi, etycznymi i praktycznymi, przyjmują właściwe środki kontroli środków odurzających i substancji psychotropowych, które na terytorium jednej lub więcej Umawiających się Stron podlegają bardziej rygorystycznej kontroli niż na ich własnym terytorium, tak aby nie zagrażało to efektywności powyższych kontroli.

2. Ustęp 1 stosuje się również do substancji zazwyczaj wykorzystywanych do wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych.

3. Umawiające się Strony notyfikują się wzajemnie o środkach podjętych w celu kontrolowania legalnego handlu substancjami określonymi w ustępie 1 i 2.

4. Problemami napotkanymi w tej dziedzinie zajmuje się regularnie Komitet Wykonawczy.

ROZDZIAŁ 7

BROŃ PALNA I AMUNICJA

Artykuł 77

1. Umawiające się Strony zobowiązują się do dostosowania ich krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do nabywania, posiadania, obrotu oraz przekazywania broni palnej i amunicji do postanowień niniejszego rozdziału.

2. Niniejszy rozdział obejmuje nabywanie, posiadanie, obrót oraz przekazywanie broni palnej i amunicji przez osoby fizyczne i prawne; nie

obejmuje on dostaw broni palnej i amunicji władzom centralnym i terytorialnym, siłom zbrojnym lub policji, nabywania lub posiadania przez nie broni palnej i amunicji, ani wytwarzania broni palnej i amunicji przez przedsiębiorstwa państwowe.

Artykuł 78

1. Do celów niniejszego rozdziału, broń palna jest klasyfikowana następująco:

- a) zakazana broń palna;
- b) broń palna, w przypadku której wymagane jest pozwolenie;
- c) broń palna, w przypadku której wymagane jest oświadczenie.

2. Mechanizm zamka, magazynek oraz lufa broni palnej podlegają *mutatis mutandis* przepisom dotyczącym broni, której częścią są lub mają być.

3. Do celów niniejszej Konwencji, „broń krótka” oznacza broń palną z lufą nie dłuższą niż 30 cm lub, której całkowita długość nie przekracza 60 cm; „broń długa” oznacza wszelką inną broń palną.

Artykuł 79

1. Wykaz zakazanej broni palnej i amunicji obejmuje:

- a) broń palną używaną zazwyczaj w celach wojskowych;
- b) automatyczną broń palną, nawet jeśli nie jest używana w celach wojskowych;
- c) broń palną imitującą innego rodzaju przedmioty;
- d) amunicję z pociskami penetrującymi, wybuchającymi lub zapalającymi oraz pociski dla takiej amunicji;
- e) amunicję do pistoletów i rewolwerów, wraz z pociskami typu *dumdum* lub z zagłębieniem wierzchołkowym oraz pociski do takiej amunicji.

2. W szczególnych przypadkach właściwe władze mogą udzielać pozwoleń na broń palną i amunicję, określonych w ustępie 1, jeśli nie jest to niezgodne z porządkiem publicznym lub bezpieczeństwem publicznym.

Artykuł 80

1. Wykaz broni palnej, której nabywanie i posiadanie wymaga pozwolenia obejmuje co najmniej następującą broń palną i amunicję, o ile nie są one zabronione:

- a) broń krótką półautomatyczną lub powtarzalną;
- b) jednostrzałową broń krótką centralnego zapłonu;
- c) jednostrzałową broń krótką boczego zapłonu, o całkowitej długości nieprzekraczającej 28 cm;
- d) półautomatyczną broń długą, której magazynek i komora mogą zawierać więcej niż trzy naboje;
- e) powtarzalną długą broń półautomatyczną o lufie gładkiej, nie dłuższej niż 60 cm;
- f) broń półautomatyczną do użytku cywilnego, która przypomina broń używaną do celów wojskowych z mechanizmami automatycznymi.

2. Wykaz broni palnej, w przypadku której wymagane jest pozwolenie nie obejmuje:

- a) broni sygnałowej lub alarmowej lub do wystrzeliwania pocisków niepenetrujących, pod warunkiem że środki techniczne gwarantują, że taka broń nie może być przerobiona z wykorzystaniem konwencjonalnych narzędzi na broń do wystrzeliwania amunicji z pociskami oraz pod warunkiem że wystrzeliwanie substancji podrażniających nie powoduje trwałych uszkodzeń ciała;
- b) półautomatycznej broni długiej, której magazynek i komora nie mogą pomieścić więcej niż trzy naboje bez konieczności ponownego załadowania, pod warunkiem że urządzenie do ładowania jest na stałe zamocowane lub że jest pewne, że broń ta nie może być przerobiona z wykorzystaniem konwencjonalnych narzędzi na broń palną, której magazynek i komora mogą razem wykonać więcej niż trzy obroty.

Artykuł 81

Wykaz broni palnej, w przypadku której wymagane jest oświadczenie, obejmuje, o ile taka broń palna nie jest zabroniona lub nie jest wymagane posiadanie pozwolenia:

- a) powtarzalną broń długą;
- b) długą broń z lufą lub lufami jednostrzałowymi;
- c) jednostrzałową broń krótką boczego zapłonu, której długość przekracza 28 cm;
- d) broń wymienioną w artykule 80 ustęp 2 litera b).

Artykuł 82

Wykaz broni wymienionej w artykułach 79–81 nie obejmuje:

- a) broni palnej, której model lub rok produkcji, nie licząc wyjątkowych przypadków, pochodzi sprzed dnia 1 stycznia 1870 roku, pod warunkiem że nie można z niej wystrzeliwać amunicji przeznaczonej do zakazanej broni palnej lub broni palnej, w przypadku której wymagane jest pozwolenie;
- b) reprodukcji broni palnej wymienionej w literze a), pod warunkiem że nie może być ona wykorzystywana do wystrzeliwania pocisków metalowych;
- c) broni palnej, która z uwagi na procedury techniczne gwarantowane pieczęcią urzędowego organu lub uznaną przez taki organ została uznana za niezdolną do wystrzeliwania jakiegokolwiek amunicji.

Artykuł 83

Pozwolenie na nabywanie oraz posiadanie broni palnej wymienionej w artykule 80 może zostać wydane tylko:

- a) jeśli dana osoba ukończyła 18 lat, z wyjątkiem odstępstw do celów polowań lub uprawiania sportu;
- b) jeśli dana osoba nie jest niezdolna, z uwagi na chorobę umysłową lub inną niepełnosprawność intelektualną lub fizyczną, do nabywania lub posiadania broni palnej;
- c) jeśli dana osoba nie została skazana za przestępstwo lub nie ma innych wskazań, że osoba ta może stanowić zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego;
- d) jeśli przyczyny podane przez daną osobę dla nabycia lub posiadania broni palnej mogą być uznane za zasadne.

Artykuł 84

1. Oświadczenia dotyczące broni palnej wymienionej w artykule 81 są wpisywane do rejestru prowadzonego przez osoby określone w artykule 85.

2. Jeśli broń palna jest przekazywana przez osobę nieokreśloną w artykule 85, oświadczenie o przekazaniu powinno być sporządzone zgodnie z procedurami, które określi każda z Umawiających się Stron.

3. Oświadczenia określone w niniejszym artykule powinny zawierać dane niezbędne do zidentyfikowania danej osoby oraz broni.

Artykuł 85

1. Umawiające się Strony zobowiązują się do nałożenia wymogu posiadania pozwolenia na producentów oraz pośredników, w przypadku której wymagane jest pozwolenie, oraz do nałożenia wymogu oświadczenia na producentów oraz pośredników, w przypadku której wymagane jest

oświadczenie. Pozwolenie na broń palną obejmuje również broń palną, w przypadku której wymagane jest oświadczenie. Umawiające się Strony przeprowadzają kontrolę producentów i pośredników, zapewniając tym samym efektywną kontrolę.

2. Umawiające się Strony zobowiązują się przyjąć środki dla zapewnienia, aby wszystkie sztuki broni palnej były przyznawane na stałe oznakowane numerem seryjnym umożliwiającym identyfikację oraz aby znajdował się na nich znak fabryczny.

3. Umawiające się Strony zobowiążą producentów oraz pośredników do prowadzenia rejestru wszystkich sztuk broni palnej, w przypadku których wymagane jest pozwolenie lub oświadczenie; rejestr powinien umożliwiać szybką identyfikację rodzaju i pochodzenia broni palnej oraz osób ją nabywających.

4. W odniesieniu do broni, w przypadku której wymagane jest pozwolenie na mocy artykułu 79 i 80, Umawiające się Strony zobowiązują się przyjąć środki w celu zapewnienia, aby numer seryjny oraz znak fabryczny na broni palnej zostały wprowadzone do pozwolenia wydanego jej posiadaczowi.

Artykuł 86

1. Umawiające się Strony zobowiązują się przyjąć środki zabraniające legalnym posiadaczom broni palnej, w przypadku której wymagane jest pozwolenie lub oświadczenie, przekazywania takiej broni osobom, które nie posiadają pozwolenia na nabywanie broni lub dokumentu potwierdzającego złożenie oświadczenia.

2. Umawiające się Strony mogą zezwolić na czasowe przekazane takiej broni palnej zgodnie z ustalonymi przez siebie procedurami.

Artykuł 87

1. Umawiające się Strony włączą do swojego prawa krajowego postanowienia umożliwiające wycofanie pozwolenia w stosunku do osób, które nie spełniają już warunków ustanowionych dla wydawania pozwoleń na mocy artykułu 83.

2. Umawiające się Strony zobowiązują się do przyjęcia właściwych środków, włączając w to zajęcie broni palnej oraz wycofanie pozwoleń, oraz ustanowienia odpowiednich kar za jakiegokolwiek naruszenia przepisów ustawowych i wykonawczych dotyczących broni palnej. Kary powyższe mogą obejmować konfiskatę broni palnej.

Artykuł 88

1. Od osoby posiadającej pozwolenie na nabywanie broni palnej nie wymaga się pozwolenia na nabywanie amunicji do powyższej broni.

2. Nabywanie amunicji przez osoby nieposiadające pozwolenia na nabywanie broni podlega unormowaniom odnoszącym się do broni, dla której dana amunicja jest przeznaczona. Można wydać pozwolenie dla pojedynczej kategorii lub wszystkich kategorii amunicji.

Artykuł 89

Wykazy broni palnej, która jest zakazana, broni, w przypadku której wymagane jest pozwolenie lub wymagane jest oświadczenie, mogą być zmieniane i uzupełniane przez Komitet Wykonawczy w celu uwzględnienia rozwoju technicznego i ekonomicznego oraz bezpieczeństwa narodowego.

Artykuł 90

Umawiające się Strony mogą przyjąć bardziej rygorystyczne przepisy ustawowe i wykonawcze dotyczące nabywania i posiadania broni i amunicji.

Artykuł 91

1. Umawiające się Strony zgadzają się, na mocy Europejskiej Konwencji o kontroli nabywania i posiadania broni palnej przez osoby fizyczne z dnia 28 czerwca 1978 roku, na ustanowienie w ramach ich przepisów krajowych wymiany informacji na temat nabywania broni palnej przez osoby fizyczne – zarówno przez osoby prywatne, jak i osoby handlujące bronią – zwykle zamieszkałe lub posiadające siedzibę na terytorium innej Umawiającej się Strony. Osoba handlująca bronią oznacza jakąkolwiek osobę, której działalność handlowa lub gospodarcza polega, w całości lub częściowo, na detalicznym obrocie bronią.

2. Wymiana informacji dotyczy:

a) między dwiema Umawiającymi się Stronami, które ratyfikowały Konwencję określoną w ustępie 1: broni palnej wymienionej w dodatku 1(A) punkt 1 litery a) - h) do wyżej wymienionej Konwencji;

b) między dwiema Umawiającymi się Stronami, z których co najmniej jedna nie ratyfikowała Konwencji określonej w ustępie 1: broni palnej, w przypadku której wymagane jest pozwolenie lub oświadczenie w każdej z Umawiających się Stron.

3. Informacje na temat nabywania broni palnej są przekazywane bezzwłocznie i zawierają następujące dane:

a) datę nabycia broni palnej oraz tożsamość nabywcy, tj.:

— w przypadku osoby fizycznej: nazwisko, imiona, datę i miejsce urodzenia, adres i numer paszportu lub dowodu tożsamości, datę wydania oraz dane dotyczące organu wydającego, niezależnie od tego, czy jest to osoba handlująca bronią, czy nie,

- w przypadku osoby prawnej: nazwę lub nazwę firmy oraz siedzibę oraz nazwisko, imiona, datę i miejsce urodzenia, adres oraz numer paszportu lub dowodu tożsamości osoby upoważnionej do reprezentowania osoby prawnej;
 - b) model, numer producenta, kaliber oraz inne cechy danej broni, jak również jej numer seryjny.
4. Każda z Umawiających się Stron wyznaczy organ krajowy odpowiedzialny za przekazywanie oraz otrzymywanie informa-

cji określonych w ustępie 2 i 3 oraz niezwłocznie poinformuje inne Umawiające się Strony o jakichkolwiek zmianach wyznaczonego organu.

5. Organ wyznaczony przez każdą z Umawiających się Stron może przekazywać otrzymywane informacje właściwym organom policyjnym oraz organom odpowiedzialnym za nadzór granicy, w celu zapobiegania lub ścigania przestępstw oraz naruszeń norm prawnych.

TYTUŁ IV

SYSTEM INFORMACYJNY SCHENGEN

ROZDZIAŁ 1

UTWORZENIE SYSTEMU INFORMACYJNEGO SCHENGEN

Artykuł 92

1. Umawiające się Strony tworzą i prowadzą wspólny system informacyjny, zwany dalej „Systemem Informacyjnym Schengen”, składający się z krajowych modułów w każdej z Umawiających się Stron oraz jednostki centralnej. System Informacyjny Schengen umożliwia organom wyznaczonym przez Umawiające się Strony, przy pomocy zautomatyzowanej procedury wyszukiwania, dostęp do wpisów dotyczących osób i majątku w celach kontroli granicznej oraz innych kontroli policyjnych i celnych prowadzonych w ramach danego kraju zgodnie z prawem krajowym oraz, w przypadku szczególnej kategorii wpisów określonych w artykule 96, w celach wydawania wiz, dokumentów pobytowych i wykonywania przepisów prawnych o cudzoziemcach w kontekście stosowania postanowień niniejszej Konwencji odnoszących się do przepływu osób.

2. Każda z Umawiających się Stron tworzy i prowadzi na własny rachunek i ryzyko swój własny krajowy moduł Systemu Informacyjnego Schengen, którego pliki danych powinny być merytorycznie takie same jak pliki danych krajowych modułów każdej z pozostałych Umawiających się Stron, przy pomocy jednostki centralnej. W celu zapewnienia szybkiego i efektywnego przekazywania danych określonych w ustępie 3 każda z Umawiających się Stron przy tworzeniu swojego krajowego modułu przestrzega protokołów i procedur, jakie Umawiające się Strony wspólnie ustanowiły dla jednostki centralnej. Pliki danych każdego krajowego modułu powinny być dostępne do celów prowadzenia automatycznego wyszukiwania na terytorium każdej z Umawiających się Stron. Dokonywanie przeglądu plików danych krajowych modułów Umawiających się Stron nie jest możliwe.

3. Umawiające się Strony tworzą i prowadzą, na zasadzie wspólnego ponoszenia kosztów oraz wspólnej odpowiedzialności, jednostkę centralną Systemu Informacyjnego Schengen. Republika

Francuska odpowiada za jednostkę, która znajduje się w Strasburgu. Jednostka centralna zawiera pliki danych, które zapewniają, poprzez transmisję on-line, aby pliki danych krajowych modułów zawierały identyczne informacje. Pliki danych jednostki centralnej zawierają wpisy dotyczące osób i majątku w zakresie, w jakim dotyczy to wszystkich Umawiających się Stron. Pliki danych jednostki centralnej nie zawierają danych innych niż dane określone w niniejszym ustępie oraz w artykule 113 ustęp 2.

ROZDZIAŁ 2

DZIAŁANIE I KORZYSTANIE Z SYSTEMU INFORMACYJNEGO SCHENGEN

Artykuł 93

Celem Systemu Informacyjnego Schengen jest, zgodnie z niniejszą Konwencją, utrzymanie porządku publicznego oraz bezpieczeństwa publicznego, włączając bezpieczeństwo narodowe, na terytoriach Umawiających się Stron oraz stosowanie postanowień niniejszej Konwencji odnoszących się do przepływu osób na tych terytoriach, z wykorzystaniem informacji przekazywanych za pośrednictwem niniejszego systemu.

Artykuł 94

1. System Informacyjny Schengen zawiera jedynie te kategorie danych, które są dostarczane przez każdą z Umawiających się Stron, wymagane do celów ustanowionych w artykułach 95–100. Umawiająca się Strona wprowadzająca wpis określi, czy sprawa ta jest wystarczająco ważna dla wprowadzenia powyższego wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen.

2. Kategorie danych obejmują następujące pozycje:

- a) osoby, w przypadku których został wprowadzony wpis;
- b) przedmioty określone w artykule 100 oraz pojazdy silnikowe określone w artykule 99.

3. W przypadku osób, informacje powinny zawierać jedynie następujące dane:

- a) nazwisko i imiona, wszelkie pseudonimy, wprowadzane, o ile to możliwe, oddzielnie;
- b) wszelkie szczególne cechy fizyczne, niepodlegające zmianom;
- c) pierwszą literę drugiego imienia;
- d) datę i miejsce urodzenia;
- e) płeć;
- f) obywatelstwo;
- g) informację, czy dane osoby są uzbrojone;
- h) informację, czy dane osoby są agresywne;
- i) przyczynę wpisu;
- j) proponowane działania.

Pozostałe informacje, w szczególności dane wymienione w artykule 6 zdanie pierwsze Konwencji Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych z dnia 28 lutego 1981 roku, nie są dopuszczone.

4. W przypadku gdy Umawiająca się Strona uzna, że wpis zgodnie z artykułami 95, 97 lub 99 jest niezgodny z jej prawem krajowym, jej zobowiązaniami międzynarodowymi lub podstawowymi interesami narodowymi, może dodać do wpisu zawartego w pliku danych krajowego modułu Systemu Informacyjnego Schengen zastrzeżenie informujące, że działanie podejmowane na podstawie wpisu nie zostanie podjęte na jej terytorium. W tej sprawie konieczne jest przeprowadzenie konsultacji z pozostałymi Umawiającymi się Stronami. Jeśli Umawiająca się Strona wprowadzająca wpis nie wycofa zastrzeżenia, jest on nadal stosowany w odniesieniu do innych Umawiających się Stron.

Artykuł 95

1. Dane na temat osób poszukiwanych do aresztowania ekstradycyjnego są wprowadzane na wniosek władzy sądowej wzywającej Umawiającą się Stronę.

2. Do czasu wprowadzenia wpisu, Umawiająca się Strona sprawdzi, czy aresztowanie jest dozwolone na mocy prawa krajowego wezwanej Umawiającej się Strony. Jeśli Umawiająca się Strona wprowadzająca wpis ma jakiegokolwiek wątpliwości, powinna zasięgnąć opinii innych zainteresowanych Umawiających się Stron.

Umawiająca się Strona wprowadzająca wpis przesyła wezwanym Umawiającym się Stronom najszybszymi sposobami zarówno wpis, jak i następujące podstawowe informacje odnoszące się do danej sprawy:

- a) organ, który wydał wniosek o aresztowanie;
- b) informację, czy istnieje nakaz aresztowania lub inny dokument mający identyczny skutek prawny, lub podlegający wykonaniu wyrok;
- c) charakter i kwalifikację prawną przestępstwa;
- d) opis okoliczności, w których przestępstwo zostało popełnione, w tym czas, miejsce oraz stopień udziału w przestępstwie osoby, w przypadku której wpis został wprowadzony;
- e) tak dalece jak to możliwe, konsekwencje popełnienia przestępstwa.

3. Wezwana Umawiająca się Strona może dodać do pliku danych w swoim krajowym module Systemu Informacyjnego Schengen zastrzeżenie zakazujące aresztowania na podstawie wpisu do czasu usunięcia zastrzeżenia. Zastrzeżenie powinno zostać usunięte nie później niż 24 godziny po wprowadzeniu wpisu, o ile Umawiająca się Strona odmawia dokonaniażądanego aresztowania z uwagi na przyczyny prawne lub ze względów praktycznych. W szczególnych sytuacjach, kiedy jest to uzasadnione skomplikowanym charakterem faktów leżących u podstaw wpisu, wyżej wymieniony termin może być przedłużony do jednego tygodnia. Bez uszczerbku dla wprowadzonego zastrzeżenia lub decyzji w sprawie odmowy aresztowania pozostałe Umawiające się Strony mogą dokonać aresztowaniażądanego we wpisie.

4. Jeśli ze szczególnie pilnych powodów Umawiająca się Strona zażąda przeprowadzenia natychmiastowej rewizji, wezwana Umawiająca się Strona zbada, czy jest w stanie wycofać wprowadzone zastrzeżenie. Wezwana Umawiająca się Strona podejmie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby działania zostały przeprowadzone niezwłocznie po potwierdzeniu wpisu.

5. Jeśli aresztowanie nie może być dokonane z uwagi na nie zakończenie dochodzenia lub dlatego że wezwana Umawiająca się Strona go odmawia, Strona ta powinna uznać wpis za wpis do celów podania miejsca pobytu danej osoby.

6. Wezwane Umawiające się Strony przeprowadzają działania wymagane we wpisie zgodnie z obowiązującymi konwencjami o ekstradycji oraz prawem krajowym. Nie są one zobowiązane do przeprowadzania żądanych działań, jeśli dotyczą one jednego z jej obywateli, bez uszczerbku dla możliwości aresztowania tej osoby zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 96

1. Dane dotyczące cudzoziemców, w przypadku których został wprowadzony wpis do celów odmowy wjazdu, zostanie wprowadzony na podstawie krajowego wpisu wynikającego z decyzji podjętych przez właściwe organy administracyjne lub sądy

zgodnie z zasadami proceduralnymi ustanowionymi przez prawo krajowe.

2. Decyzje mogą być uzasadniane zagrożeniem dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa narodowego, jakie może stwarzać obecność cudzoziemca na terytorium państwowym.

Sytuacja ta może mieć miejsce w szczególności w przypadku:

- a) cudzoziemca, który został skazany za przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej roku;
- b) cudzoziemca, w odniesieniu do którego istnieją poważne podstawy, aby przypuszczać, że popełnił poważne przestępstwa, w tym przestępstwa określone w artykule 71, lub w odniesieniu do którego istnieje wyraźny dowód zamiaru popełnienia takich przestępstw na terytorium Umawiającej się Strony.

3. Decyzje mogą być również oparte na fakcie, że cudzoziemiec został poddany środkom, obejmującym deportację, odmowę wjazdu lub usunięcie, które nie zostały unieważnione lub zawieszane, w tym zakaz wjazdu lub, tam gdzie to stosowne, zakaz pobytu, z uwagi na niespełnianie przepisów dotyczących wjazdu lub pobytu cudzoziemców.

Artykuł 97

Dane dotyczące osoby lub osób zaginionych, które dla ich własnej ochrony lub w celu zapobiegania zagrożeniom powinny być tymczasowo oddane pod opiekę policji na wniosek właściwego organu lub właściwej władzy sądowej Strony wprowadzającej wpis, powinny zostać wprowadzone, aby organy policyjne mogły poinformować o danych ich dotyczących Stronę wprowadzającą wpis lub przetransportować osobę do bezpiecznego miejsca w celu zapobieżenia kontynuowania jej podróży, o ile jest to dozwolone przez prawo krajowe. Ma to zastosowanie w szczególności do małoletnich lub osób, które powinny zostać internowane w wyniku decyzji podjętej przez właściwy organ. Przekazywanie danych na temat pełnoletnich osób zaginionych zależy od zgody zainteresowanej osoby.

Artykuł 98

1. Dane dotyczące świadków, osób wezwanych do stawienia się przed organami sądowymi w związku z postępowaniem karnym w celu poniesienia odpowiedzialności za czyny, za które są ścigane, lub osób, które powinny odbywać wyrok w sprawie karnej lub wezwanych do stawienia się w celu odbycia kary pozbawienia wolności, wprowadza się na wniosek właściwych organów sądowych, w celach poinformowania o ich miejscu zamieszkania lub pobytu.

2. Żądane informacje zostaną przekazane żądającej Stronie zgodnie z prawem krajowym oraz obowiązującymi konwencjami dotyczącymi wzajemnej pomocy w sprawach karnych.

Artykuł 99

1. Dane dotyczące osób lub pojazdów są wprowadzane zgodnie z prawem krajowym Umawiającej się Strony wprowadzającej wpis, do celów niejawnego nadzoru lub szczególnych kontroli zgodnie z ustępem 5.

2. Wpis taki może zostać wprowadzony w celach ścigania przestępstw oraz zapobiegania zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego:

- a) jeśli istnieje wyraźny dowód, że dana osoba zamierza popełnić przestępstwo lub popełnia liczne i szczególnie poważne przestępstwa; lub
- b) jeśli ogólna ocena danej osoby, w szczególności na podstawie wcześniej popełnionych przestępstw, daje powód do przypuszczenia, że powyższa osoba popełni szczególnie poważne przestępstwa w przyszłości.

3. Ponadto wpis może zostać wprowadzony zgodnie z prawem krajowym na wniosek organów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo narodowe, jeśli istnieje wyraźny dowód, że informacje określone w ustępie 4 są niezbędne dla zapobiegania poważnym zagrożeniom przez daną osobę lub poważnym zagrożeniom dla wewnętrznego i zewnętrznego bezpieczeństwa narodowego. Umawiająca się Strona wprowadzająca wpis jest zobowiązana do zasięgnięcia opinii innych Umawiających się Stron.

4. Do celów niejawnego nadzoru mogą być zbierane oraz przekazywane organom wprowadzającym wpis w przypadku kontroli granicznej lub innych kontroli policyjnych i celnych przeprowadzanych w ramach danego kraju wszystkie lub niektóre poniższe informacje:

- a) fakt, że stwierdzono obecność osoby, w przypadku której lub w przypadku pojazdu której został wprowadzony wpis;
- b) miejsce, czas lub przyczyny kontroli;
- c) droga oraz cel podróży;
- d) osoby towarzyszące danej osobie lub osoby przewożone pojazdem;
- e) używany pojazd;
- f) przewożone przedmioty;
- g) okoliczności, w których osoba lub pojazd zostały znalezione.

Podczas zbierania tych informacji należy podjąć kroki w celu zachowania niejawnego charakteru prowadzonego nadzoru.

5. Podczas szczególnych kontroli określonych w ustępie 1 osoby, pojazdy oraz przewożone przedmioty mogą zostać przeszukane zgodnie z prawem krajowym w celach określonych w ustępie 2 i 3. Jeśli szczególna kontrola nie jest dozwolona na mocy przepisów prawnych Umawiającej się Strony, jest ona automatycznie zastępowana w przypadku tej Umawiającej się Strony niejawnym nadzorem.

6. Wezwana Umawiająca się Strona może dodać do wpisu znajdującego się w pliku danych jej krajowego modułu Systemu Informacyjnego Schengen zastrzeżenie zakazujące, do czasu jego usunięcia, prowadzenia działań na podstawie wpisu do celów niejawnego nadzoru lub szczególnych kontroli. Zastrzeżenie powinno zostać usunięte nie później niż 24 godziny po jego wprowadzeniu, jeśli Umawiająca się Strona odmawia podjęcia działania z przyczyn prawnych lub ze szczególnych powodów praktycznych. Bez uszczerbku dla wprowadzenia zastrzeżenia lub odmowy, inne Umawiające się Strony mogą przeprowadzać działania wymagane we wpisie.

Artykuł 100

1. Dane dotyczące przedmiotów niezbędne do celów ich zajęcia lub wykorzystania w charakterze dowodu w postępowaniu karnym powinny zostać wprowadzone do Systemu Informacyjnego Schengen.

2. Jeśli przegląd wyjawy wpis dotyczący przedmiotu, który został znaleziony, organ, który porównał dwie pozycje danych, skontaktuje się z organem, który wprowadził wpis w celu uzgodnienia środków, które należy podjąć. W tym celu dane osobowe mogą również być przekazywane zgodnie z niniejszą Konwencją. Środki podejmowane przez Umawiającą się Stronę, która znalazła przedmiot, powinny być zgodne z jej prawem krajowym.

3. Wprowadza się następujące kategorie przedmiotów:

- a) pojazdy silnikowe o pojemności silnika przekraczającej 50 cm³, które zostały skradzione, wykorzystane w niewłaściwy sposób lub utracone;
- b) przyczepy i naczepy o masie własnej przekraczającej 750 kg, które zostały skradzione, wykorzystane w niewłaściwy sposób lub utracone;
- c) broń palna, która została skradziona, wykorzystana w niewłaściwy sposób lub utracona;
- d) urzędowe blankiety, które zostały skradzione, wykorzystane w niewłaściwy sposób lub utracone;
- e) wydane dokumenty tożsamości (paszporty, dowody tożsamości, prawa jazdy), które zostały skradzione, wykorzystane w niewłaściwy sposób lub utracone;
- f) banknoty (podejrzane).

Artykuł 101

1. Dostęp do danych wprowadzonych do Systemu Informacyjnego Schengen oraz prawo do ich bezpośredniego przeglądania jest zastrzeżone wyłącznie dla organów odpowiedzialnych za:

- a) kontrole graniczne;
- b) inne kontrole policyjne i celne prowadzone w ramach danego kraju, jak również koordynację takich kontroli.

2. Ponadto dostęp do danych wprowadzonych zgodnie z artykułem 96 oraz prawo do bezpośredniego przeglądania takich danych może być wykonywane przez organy odpowiedzialne za wydawanie wiz, centralne organy odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków wizowych oraz organy odpowiedzialne za wydawanie dokumentów pobytowych oraz wykonywanie ustawodawstwa dotyczącego cudzoziemców w kontekście stosowania postanowień niniejszej Konwencji odnoszących się do przepływu osób. Dostęp do danych jest regulowany prawem krajowym każdej z Umawiających się Stron.

3. Użytkownicy mogą przeglądać tylko te dane, które są im potrzebne do wykonywania ich zadań.

4. Każda z Umawiających się Stron przekazuje Komitetowi Wykonawczemu wykaz właściwych władz, które są upoważnione do bezpośredniego przeglądania danych zawartych w Systemie Informacyjnym Schengen. Powyższy wykaz powinien wskazywać, w odniesieniu do każdego organu, które dane mogą przeglądać i do jakich celów.

ROZDZIAŁ 3

OCHRONA DANYCH OSOBOWYCH ORAZ BEZPIECZEŃSTWO DANYCH W SYSTEMIE INFORMACYJNYM SCHENGEN

Artykuł 102

1. Umawiające się Strony mogą wykorzystywać dane określone w artykułach 95–100 wyłącznie do celów ustanowionych dla każdej kategorii wpisów określonych w powyższych artykułach.

2. Dane mogą być kopiowane wyłącznie do celów technicznych, pod warunkiem że takie kopiowanie jest niezbędne w celu przeprowadzenia bezpośredniego przeglądu przez organy określone w artykule 101. Wpisy wprowadzane przez inne Umawiające się Strony nie mogą być kopiowane z krajowych modułów Systemu Informacyjnego Schengen do innych krajowych plików danych.

3. W odniesieniu do wpisów określonych w artykułach 95–100 niniejszej Konwencji, wszelkie odstępstwo od ustępu 1 w celu zmiany z jednej kategorii wpisu na inną powinno być uzasadnione potrzebą zapobiegania bezpośredniemu poważnemu zagrożeniu dla porządku publicznego oraz bezpieczeństwa

publicznego, z poważnych przyczyn bezpieczeństwa narodowego lub do celów zapobiegania popełnieniu poważnych przestępstw. W tym celu należy uzyskać uprzednie upoważnienie od Umawiającej się Strony wprowadzającej wpis.

4. Dane nie mogą być wykorzystywane do celów administracyjnych. W drodze odstępstwa dane wprowadzone na mocy artykułu 96 mogą być wykorzystywane zgodnie z prawem krajowym każdej z Umawiających się Stron wyłącznie do celów określonych w artykule 101 ustęp 2.

5. Wszelkie wykorzystanie danych, które nie jest zgodne z ustępami 1–4, uznaje się za niewłaściwe wykorzystanie zgodnie z prawem krajowym każdej z Umawiających się Stron.

Artykuł 103

Każda z Umawiających się Stron zapewni, aby średnio jedno przekazanie danych osobowych na dziesięć zostało odnotowane w krajowym module Systemu Informacyjnego Schengen przez administratora pliku danych organu w celach sprawdzenia, czy przeglądanie danych jest dozwolone, czy nie. Informacja ta może być wykorzystywana wyłącznie w tym celu i jest ona usuwana po upływie sześciu miesięcy.

Artykuł 104

1. Wpisy są regulowane prawem krajowym Umawiającej się Strony wprowadzającej wpis, o ile niniejsza Konwencja nie ustanawia bardziej rygorystycznych warunków.

2. W przypadku gdy niniejsza Konwencja nie ustanawia postanowień szczególnych, do danych wprowadzanych do krajowych modułów Systemu Informacyjnego Schengen stosuje się przepisy prawne każdej z Umawiających się Stron.

3. W przypadku gdy niniejsza Konwencja nie ustanawia postanowień szczególnych dotyczących wykonywania działań żądanych we wpisie, stosuje się prawo krajowe wykonującej działania wezwanej Umawiającej się Strony. W przypadku gdy niniejsza Konwencja ustanawia postanowienia szczególne dotyczące wykonywania działań żądanych we wpisie, odpowiedzialność za powyższe działania jest regulowana prawem krajowym wezwanej Umawiającej się Strony. Jeśli żądane działania nie mogą być przeprowadzone, wezwana Umawiająca się Strona niezwłocznie informuje o powyższym Umawiającą się Stronę wprowadzającą wpis.

Artykuł 105

Umawiająca się Strona wprowadzająca wpis odpowiada za zapewnienie, aby dane wprowadzane do Systemu Informacyjnego Schengen były prawdziwe, aktualne i zgodne z prawem.

Artykuł 106

1. Jedynie Umawiająca się Strona wprowadzająca wpis jest upoważniona do modyfikowania, uzupełniania, korekty lub usuwania wprowadzanych danych.

2. Jeśli jedna z Umawiających się Stron, która nie wprowadziła wpisu, posiada dowody sugerujące, że pozycja w danych jest faktycznie nieścisła lub jest przechowywana z naruszeniem przepisów prawnych, poinformuje ona o powyższym Umawiającą się Stronę wprowadzającą wpis; ta ostatnia jest zobowiązana do sprawdzenia informacji oraz, jeśli to konieczne, do niezwłocznego skorygowania lub usunięcia powyższej pozycji.

3. Jeśli Umawiające się Strony nie są w stanie osiągnąć porozumienia, Umawiająca się Strona, która nie wprowadziła wpisu, przekazuje sprawę do wspólnego organu nadzorczego, określonego w artykule 115 ustęp 1, w celu uzyskania jego opinii.

Artykuł 107

Jeśli dana osoba już podlega wpisowi w Systemie Informacyjnym Schengen, Umawiająca się Strona, która wprowadza kolejny wpis, powinna porozumieć się w sprawie wprowadzenia wpisu z Umawiającą się Stroną, która wprowadziła wpis jako pierwsza. Umawiające się Strony mogą również ustanowić postanowienia ogólne w tym celu.

Artykuł 108

1. Każda z Umawiających się Stron wyznacza organ, odpowiedzialny za jej krajowy moduł Systemu Informacyjnego Schengen.

2. Każda z Umawiających się Stron wprowadza swoje wpisy za pośrednictwem powyższego organu.

3. Wymieniony organ odpowiada za właściwe funkcjonowanie krajowego modułu Systemu Informacyjnego Schengen oraz przyjmuje niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności z postanowieniami niniejszej Konwencji.

4. Umawiające się Strony informują się wzajemnie za pośrednictwem depozytariusza o organach określonych w ustępie 1.

Artykuł 109

1. Prawo osób do dostępu do danych wprowadzanych do Systemu Informacyjnego Schengen ich dotyczących wykonywane jest zgodnie z prawem krajowym Umawiającej się Strony, wobec której powołują się na to prawo. Jeśli prawo krajowe tak stanowi, krajowy organ nadzorczy, określony w artykule 114 ustęp 1,

zdecyduje, czy informacje mają być przekazane oraz zgodnie z jakimiprocedurami. Umawiająca się Strona, która nie wprowadziła wpisu, może przekazać informację dotyczącą takich danych tylko wtedy, gdy uprzednio dała możliwość Umawiającej się Stronie wprowadzającej wpis wyrażenia swojego stanowiska.

2. Odmawia się przekazywania informacji osobie, której dotyczą dane, jeśli jest to konieczne dla wykonania zgodnego z prawem zadania w związku z wpisem lub dla ochrony praw i swobód stron trzecich. W każdym przypadku odmowa obowiązuje przez okres ważności wpisu wprowadzonego do celów niejawnego nadzoru.

Artykuł 110

Każda osoba może spowodować wprowadzenie korekt do danych faktycznie niedokładnych lub usunięcie danych jej dotyczących przechowywanych z naruszeniem prawa.

Artykuł 111

1. Każda osoba może, na terytorium każdej z Umawiających się Stron, wystąpić do sądów lub organów właściwych na mocy prawa krajowego z żądaniem o dokonanie korekty, usunięcie lub uzyskanie informacji lub uzyskanie odszkodowania w związku z wpisem jej dotyczącym.

2. Umawiające się Strony zobowiązują się do wykonania ostatecznych decyzji podjętych przez sądy lub organy określone w ustępie 1, bez uszczerbku dla postanowień artykułu 116.

Artykuł 112

1. Dane osobowe wprowadzane do Systemu Informacyjnego Schengen do celów śledzenia osób są przechowywane jedynie przez okres konieczny dla osiągnięcia celów, dla których zostały dostarczone. Umawiająca się Strona, która wprowadziła wpis, dokona przeglądu potrzeby ciągłego gromadzenia takich danych najpóźniej w trzy lata od ich wprowadzenia. Okres ten wynosi rok w przypadku wpisów określonych w artykule 99.

2. Każda z Umawiających się Stron, tam gdzie to stosowne, ustanowi krótsze okresy przeglądu zgodnie ze swoim prawem krajowym.

3. Jednostka centralna Systemu Informacyjnego Schengen automatycznie informuje z jednomiesięcznym wyprzedzeniem Umawiające się Strony o zamierzonym usunięciu danych z systemu.

4. Umawiająca się Strona wprowadzająca wpis może w trakcie okresu przeglądu podjąć decyzję o zachowaniu wpisu, o ile jest to konieczne do celów, dla których wpis został wprowadzony. Przedłużenie wpisu powinno być odnotowane w jednostce centralnej. Do przedłużonego wpisu stosuje się postanowienia ustępu 1.

Artykuł 113

1. Dane inne niż te wymienione w artykule 112 są przechowywane przez maksymalny okres 10 lat, dane na temat wydanych dokumentów tożsamości i podejrzanych banknotów przez maksymalny okres pięć lat, a dane dotyczące pojazdów silnikowych, przyczep i przyczep mieszkalnych przez maksymalny okres trzech lat.

2. Dane, które zostały skreślone, są przechowywane przez okres jednego roku w jednostce centralnej. W tym okresie mogą być one tylko konsultowane dla dalszej weryfikacji ich dokładności oraz tego, czy dane te zostały wprowadzone legalnie. Po upływie powyższego okresu dane powinny zostać zniszczone.

Artykuł 114

1. Każda z Umawiających się Stron wyznacza organ nadzorczy odpowiedzialny, zgodnie z prawem krajowym, za przeprowadzanie niezależnego nadzoru nad danymi krajowego modułu Systemu Informacyjnego Schengen oraz za kontrolę, czy przetwarzanie i wykorzystywanie danych wprowadzanych do Systemu Informacyjnego Schengen nie narusza praw osób, których dane te dotyczą. W tym celu organ nadzorczy ma dostęp do plików danych w krajowym module Systemu Informacyjnego Schengen.

2. Każda osoba ma prawo poprosić organy nadzorcze o sprawdzenie danych wprowadzonych do Systemu Informacyjnego Schengen, które jej dotyczą, oraz sposobu ich wykorzystania. Prawo powyższe jest regulowane prawem krajowym Umawiającej się Strony, do której wniosek taki jest kierowany. Jeśli dane zostały wprowadzone przez inną Umawiającą się Stronę, sprawdzenie jest przeprowadzane w ścisłej koordynacji z organem nadzorczym tej Umawiającej się Strony.

Artykuł 115

1. Tworzy się wspólny organ nadzorczy, który jest odpowiedzialny za nadzór nad jednostką centralną Systemu Informacyjnego Schengen. Organ ten składa się z dwóch przedstawicieli każdego krajowego organu nadzorczego. Każda z Umawiających się Stron ma jeden głos. Nadzór jest prowadzony zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji, Konwencji Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 roku o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych, uwzględniając zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy nr R (87) 15 z dnia 17 września 1987 roku regulujące wykorzystywanie danych osobowych w sektorze policji, oraz zgodnie z prawem krajowym Umawiającej się Strony odpowiedzialnej za jednostkę centralną.

2. W odniesieniu do jednostki centralnej Systemu Informacyjnego Schengen, zadaniem wspólnego organu nadzorczego jest sprawdzanie, czy postanowienia niniejszej Konwencji są właściwie wykonywane. W tym celu organ ten posiada dostęp do jednostki centralnej.

3. Wspólny organ nadzorczy odpowiada również za rozpatrywanie wszelkich trudności związanych ze stosowaniem lub wykładnią, jakie mogą się pojawić w związku z funkcjonowaniem Systemu Informacyjnego Schengen, za badanie wszelkich problemów, jakie mogą się pojawić w związku z wykonywaniem niezależnego nadzoru przez krajowe organy nadzorcze Umawiających się Stron lub z wykonywaniem prawa dostępu do systemu, oraz za przygotowywanie zharmonizowanych propozycji wspólnych rozwiązań napotkanych problemów.

4. Sprawozdania przygotowywane przez wspólny organ nadzorczy są przekazywane organom, do których krajowe organy nadzorcze przekazują swoje sprawozdania.

Artykuł 116

1. Każda z Umawiających się Stron ponosi odpowiedzialność, zgodnie ze swoim prawem krajowym, za wszelkie szkody wyrządzone osobom poprzez wykorzystanie krajowych danych Systemu Informacyjnego Schengen. Stosuje się to również do szkód wyrządzonych przez Umawiającą się Stronę, która wprowadziła wpis, jeśli Strona ta wprowadziła faktycznie dane nieodkładne lub przechowuje dane nielegalnie.

2. Jeśli Umawiająca się Strona, przeciwko której wniesione zostało powództwo, nie jest Umawiającą się Stroną wprowadzającą wpis, ta ostatnia jest zobowiązana do zwrotu, na wniosek tej pierwszej, sum zapłaconych w charakterze odszkodowania, jeśli dane zostały wykorzystane przez wezwaną Umawiającą się Stronę z naruszeniem niniejszej Konwencji.

Artykuł 117

1. W odniesieniu do automatycznego przetwarzania danych osobowych przekazywanych na mocy niniejszego tytułu, każda z Umawiających się Stron, nie później niż w momencie wejścia w życie niniejszej Konwencji, przyjmie niezbędne przepisy krajowe w celu osiągnięcia poziomu ochrony danych osobowych, co najmniej równego temu wynikającemu z zasad ustanowionych w Konwencji Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych z dnia 28 stycznia 1981 roku oraz zgodnie z zaleceniem Komitetu Ministrów Rady Europy nr R (87) 15 z dnia 17 września 1987 roku regulującym wykorzystywanie danych osobowych w sektorze policji.

2. Przekazywanie danych osobowych przewidzianych w niniejszym tytule nie może mieć miejsca do czasu wejścia w życie na terytoriach Umawiających się Stron uczestniczących w przekazywaniu danych postanowień dotyczących ochrony danych osobowych określonych w ustępie 1.

Artykuł 118

1. Każda z Umawiających się Stron zobowiązuje się, w odniesieniu do swojego krajowego modułu Systemu Informacyjnego Schengen, przyjąć niezbędne środki w celu:

- a) odmowy nieupoważnionym osobom dostępu do sprzętu służącego do przetwarzania danych osobowych (kontrola dostępu do sprzętu);
- b) zapobiegania nieupoważnionemu czytaniu, kopiowaniu, modyfikacji lub usuwaniu nośników danych (kontrola nośników danych);
- c) zapobiegania nieupoważnionemu wprowadzaniu danych oraz nieupoważnionym inspekcjom, modyfikacjom lub usuwaniu przechowywanych danych osobowych (kontrola gromadzenia danych);
- d) zapobiegania wykorzystywaniu zautomatyzowanych systemów przetwarzania danych przez nieupoważnione osoby z wykorzystaniem sprzętu do przekazywania danych (kontrola użytkownika);
- e) zapewnienia, aby osoby upoważnione do wykorzystywania zautomatyzowanych systemów przetwarzania danych miały jedynie dostęp do danych objętych ich upoważnieniem (kontrola dostępu do danych);
- f) zapewnienia możliwości weryfikacji i stwierdzenia, do których organów dane osobowe mogą być przekazywane z wykorzystaniem sprzętu do przekazywania danych (kontrola transmisji danych);
- g) zapewnienia możliwości weryfikacji i stwierdzenia, które dane osobowe zostały wprowadzone do zautomatyzowanych systemów przetwarzania danych, oraz kiedy i przez kogo dane zostały wprowadzone (kontrola dostarczania danych);
- h) zapobiegania nieupoważnionemu czytaniu, kopiowaniu, modyfikacji lub usuwaniu danych osobowych podczas przekazywania danych osobowych lub podczas przenoszenia nośników danych (kontrola dostarczania danych).

2. Każda z Umawiających się Stron powinna przyjąć specjalne środki dla zapewnienia bezpieczeństwa danych podczas ich przekazywania służbom znajdującym się poza terytoriami Umawiających się Stron. Środki takie powinny być notyfikowane wspólnemu organowi nadzorcemu.

3. Do celów przetwarzania danych w swoim krajowym module Systemu Informacyjnego Schengen, każda z Umawiających się Stron może wyznaczyć tylko osoby o szczególnie wysokich kwalifikacjach, w stosunku do których przeprowadzono kontrolę bezpieczeństwa.

4. Umawiająca się Strona odpowiedzialna za jednostkę centralną Systemu Informacyjnego Schengen przyjmie środki ustanowione w ustępach 1–3 w odniesieniu do powyższej funkcji.

ROZDZIAŁ 4

**PODZIAŁ KOSZTÓW SYSTEMU INFORMACYJNEGO
SCHENGEN**

Artykuł 119

1. Koszty zainstalowania i funkcjonowania jednostki centralnej, wymienionej w artykule 92 ustęp 3, w tym koszty łączności między krajowymi modułami Systemu Informacyjnego Schengen a jednostką centralną, ponoszą wspólnie Umawiające się Strony.

Udział każdej z Umawiających się Stron zostanie określony na podstawie udziału dla każdej z Umawiających się Stron stosowanego do jednolitej podstawy naliczenia podatku od wartości dodanej w rozumieniu artykułu 2 ustęp 1 litera c) decyzji Rady Wspólnot Europejskich z dnia 24 czerwca 1988 roku w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.

2. Koszty zainstalowania i funkcjonowania krajowego modułu Systemu Informacyjnego Schengen są ponoszone indywidualnie przez każdą z Umawiających się Stron.

TYTUŁ V

TRANSPORT I PRZEPIY W TOWARÓW

Artykuł 120

1. Umawiające się Strony wspólnie zapewnią, aby ich przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne w sposób nieuzasadniony nie utrudniały przepływu towarów na granicach wewnętrznych.

2. Umawiające się Strony ułatwią przepływ towarów przez granice wewnętrzne poprzez załatwianie formalności odnoszących się do zakazów i ograniczeń w przypadku, kiedy odprawiane są towary do użytku domowego. Takie odprawy celne mogą, według uznania zainteresowanych stron, być prowadzone albo w kraju, albo na granicach wewnętrznych. Umawiające się Strony dążą do zachęcenia do prowadzenia odpraw w kraju.

3. O ile nie jest możliwe w pewnych dziedzinach osiągnięcie w całości lub w części uproszczeń określonych w ustępie 2, Umawiające się Strony dążą do stworzenia warunków dla takich uproszczeń między sobą lub w ramach Wspólnot Europejskich.

Postanowienia niniejszego ustępu stosuje się w szczególności do kontroli zgodności z przepisami dotyczącymi zezwoleń na transport komercyjny, zdolności środka transportu, kontroli weterynaryjnych zdrowia zwierząt, kontroli weterynaryjnych zdrowia i higieny, włącznie z kontrolą mięsa, inspekcji zdrowia roślin oraz kontroli przewozu niebezpiecznych towarów i odpadów.

4. Umawiające się Strony dążą do harmonizacji formalności związanych z przepływem towarów przez granice zewnętrzne oraz kontrolą ich zgodności, zgodnie z jednolitymi zasadami. W tym celu Umawiające się Strony ściśle współpracują w ramach Komitetu Wykonawczego, w ramach Wspólnot Europejskich oraz innych forów międzynarodowych.

Artykuł 121

1. Zgodnie z prawem wspólnotowym Umawiające się Strony zawieszają, w przypadku niektórych rodzajów roślin i produktów roślinnych, inspekcje zdrowia roślin oraz obowiązków przedstawiania zaświadczeń o zdrowiu roślin wymaganych na mocy prawa wspólnotowego.

Komitet Wykonawczy przyjmuje wykaz roślin i produktów roślinnych, do których ma zastosowanie uproszczenie wymienione w akapicie pierwszym. Może on uzupełniać powyższy wykaz oraz ustala daty wprowadzenia w życie takich zmian. Umawiające się Strony informują się wzajemnie o podjętych środkach.

2. W przypadku groźby wprowadzenia lub rozpowszechniania organizmów szkodliwych, Umawiająca się Strona może zażądać tymczasowego przywrócenia środków kontrolnych ustanowionych w prawie wspólnotowym oraz może wdrożyć powyższe środki. Niezwłocznie informuje pisemnie inne Umawiające się Strony o powyższych środkach podając powody swojej decyzji.

3. Zaświadczenia o zdrowiu roślin mogą być nadal wykorzystywane jako zaświadczenia wymagane na mocy przepisów dotyczących ochrony gatunków.

4. Właściwe władze wydadzą na wniosek zainteresowanej osoby świadectwo zdrowia rośliny, jeśli przesyłka jest przeznaczona w całości lub w części do powrotnego wywozu, o ile spełnione zostaną wymagania zdrowotne w odniesieniu do danych roślin lub produktów roślinnych.

Artykuł 122

1. Umawiające się Strony przyspieszają współpracę w celu zapewnienia bezpiecznego przewozu niebezpiecznych towarów oraz zobowiązują się do zharmonizowania swoich przepisów krajowych przyjętych zgodnie z obowiązującymi konwencjami międzynarodowymi. Ponadto zobowiązują się one, szczególnie w celu utrzymania aktualnego poziomu bezpieczeństwa, do:

- zharmonizowania swoich wymogów w zakresie kwalifikacji zawodowych kierowców;
- zharmonizowania procedur kontroli prowadzonych podczas transportu i w przedsiębiorstwach, oraz zintensyfikowania tych kontroli;
- zharmonizowania klasyfikacji przestępstw i przepisów prawa dotyczących stosownych kar;

d) zapewnienia stałej wymiany informacji i doświadczeń w zakresie wdrażanych środków i prowadzonych kontroli.

2. Umawiające się Strony przyspieszają współpracę w celu prowadzenia kontroli przewozu niebezpiecznych i bezpiecznych odpadów przez granice wewnętrzne.

W tym celu Strony dążą do przyjęcia wspólnego stanowiska w zakresie wprowadzenia zmian do dyrektyw wspólnotowych w sprawie kontroli i postępowania w przypadku przewozu niebezpiecznych odpadów oraz wprowadzania aktów wspólnotowych dotyczących bezpiecznych odpadów, w celu ustanowienia odpowiedniej infrastruktury dla ich usuwania i wprowadzenia wysoce zharmonizowanych norm utylizacji odpadów.

Do czasu przyjęcia reguł wspólnotowych dotyczących bezpiecznych odpadów, kontrole transportu takich odpadów są prowadzone na podstawie szczególnej procedury, zgodnie z którą transport taki może podlegać kontroli w punkcie przeznaczenia podczas procedur odprawy.

Ustęp 1 zdanie drugie stosuje się także do niniejszego ustępu.

Artykuł 123

1. Umawiające się Strony zobowiązują się do zasięgnięcia swojej opinii w celach zniesienia między nimi aktualnych wymogów okazywania zezwolenia wywozowego w zakresie strategicznych produktów przemysłowych i technologii, oraz do zastąpienia takich licencji, jeśli to konieczne, elastyczną procedurą w przypadkach, kiedy krajami pierwszego i ostatecznego przeznaczenia są Umawiające się Strony.

Z uwzględnieniem takich konsultacji oraz w celu zagwarantowania efektywności takich kontroli, co może okazać się konieczne, Umawiające się

Strony, współpracując ściśle poprzez mechanizm koordynacyjny, dążą do wymiany istotnych informacji, biorąc pod uwagę przepisy prawa krajowego.

2. W przypadku produktów innych niż strategiczne produkty przemysłowe i technologie określone w ustępie 1, Umawiające się Strony dążą z jednej strony do przeprowadzania formalności wywozowych w kraju, a z drugiej do harmonizacji swoich procedur kontrolnych.

3. Przy wykonywaniu celów określonych w ustępie 1 i 2, Umawiające się Strony zasięgają opinii zainteresowanych partnerów.

Artykuł 124

Liczba i intensywność kontroli towarów przewożonych przez podróżnych przy przekraczaniu granic wewnętrznych zostanie zredukowana do najmniejszego możliwego poziomu. Dalsze redukcje oraz ostateczne zniesienie takich kontroli zależą będzie od stopniowego zwiększenia handlu towarami wolnymi od cła oraz od przyszłego rozwoju norm stosowanych w granicznym ruchu podróżnych.

Artykuł 125

1. Umawiające się Strony zawierają porozumienia w sprawie oddelegowania oficerów łącznikowych ze swoich administracji celnych.

2. Celem ogólnym oddelegowania oficerów łącznikowych jest wspieranie i przyspieszanie współpracy między Umawiającymi się Stronami, w szczególności na mocy obowiązujących konwencji i aktów wspólnotowych dotyczących wzajemnej pomocy.

3. Zadaniem oficerów łącznikowych jest doradztwo i świadczenie pomocy. Nie są oni upoważnieni do podejmowania środków administracji celnej z własnej inicjatywy. Przekazują informacje oraz wykonują swoje obowiązki zgodnie z instrukcjami otrzymywanymi od delegującej ich Umawiającej się Strony.

TYTUŁ VI

OCHRONA DANYCH OSOBOWYCH

Artykuł 126

1. W zakresie automatycznego przetwarzania danych osobowych przekazywanych na mocy Konwencji, każda z Umawiających się Stron, nie później niż w dniu wejścia w życie niniejszej Konwencji, przyjmuje niezbędne przepisy krajowe w celu osiągnięcia poziomu ochrony danych osobowych, co najmniej równego temu wynikającemu z Konwencji Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych z dnia 28 stycznia 1981 roku.

2. Przekazywanie danych osobowych przewidzianych w niniejszej Konwencji nie może mieć miejsca do czasu wejścia w życie na terytoriach Umawiających się Stron biorących udział w takim przekazywaniu postanowień dotyczących ochrony danych osobowych wymienionych w ustępie 1.

3. Ponadto do automatycznego przetwarzania danych osobowych przekazywanych na mocy Konwencji stosuje się następujące postanowienia:

a) dane takie mogą być wykorzystywane przez Umawiającą się Stronę—odbiorcę wyłącznie do celów, w przypadku których niniejsza Konwencja postanawia, że mogą być przekazywane;

dane takie mogą być wykorzystywane do innych celów jedynie pod warunkiem uprzedniego upoważnienia Umawiającej się Strony przekazującej dane oraz zgodnie z przepisami krajowymi Umawiającej się Strony–odbiorcy; upoważnienie powyższe może zostać udzielone jeśli pozwala na to prawo krajowe Umawiającej się Strony przekazującej dane;

- b) dane takie mogą być wykorzystywane jedynie przez organy sądowe oraz służby i organy wykonujące zadania lub obowiązki w związku z celami określonymi w literze a);
- c) Umawiająca się Strona przekazująca takie dane jest zobowiązana do zapewnienia ich dokładności; jeśli stwierdzi, z własnej inicjatywy lub na wniosek osoby, której dotyczą dane, że przedstawione dane są niedokładne lub nie powinny być zostać przekazane, Umawiająca się Strona–odbiorca lub Strony–odbiorcy powinna(-y) zostać niezwłocznie o powyższym poinformowana(-e); ta ostatnia Strona lub Strony są zobowiązane do dokonania korekty lub zniszczenia danych lub wskazania, że dane te są niedokładne, bądź zostały przekazane z naruszeniem prawa;
- d) Umawiająca się Strona może nie stwierdzać, że inna Umawiająca się Strona przekazała niedokładne dane w celu uniknięcia odpowiedzialności na mocy swojego prawa krajowego wobec poszkodowanej strony; w przypadku zasądzenia odszkodowania przeciwko Umawiającej się Stronie–odbiorcy, z uwagi na wykorzystanie przez nią niedokładnie przekazanych danych, Umawiająca się Strona, która dane przekazała, zwróci Umawiającej się Stronie–odbiorcy całą sumę zapłaconą w charakterze odszkodowania;
- e) przekazanie i otrzymanie danych osobowych powinno zostać odnotowane zarówno w źródłowym pliku danych oraz w pliku danych, do którego zostały one wprowadzone;
- f) wspólny organ nadzorczy określony w artykule 115 może, na wniosek jednej z Umawiających się Stron, wydać opinię dotyczącą trudności we wdrażaniu niniejszego artykułu oraz go interpretującą.

4. Niniejszy artykuł nie stosuje się do przekazywania danych, przewidzianych na mocy tytułu II i tytułu IV rozdział 7. Ustęp 3 nie stosuje się do przekazywania danych przewidzianych w tytule III rozdziałach 2–5.

Artykuł 127

1. W przypadku przekazywania danych innej Umawiającej się Stronie zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji, artykuł 126 stosuje się do przekazywania danych z nieautomatyzowanego pliku danych oraz do ich włączenia do innego nieautomatyzowanego pliku danych.

2. Jeśli, w przypadkach innych niż ten regulowany artykułem 126 ustęp 1 lub ustępem 1 niniejszego artykułu, dane osobowe są przekazywane innej Umawiającej się Stronie na mocy Konwencji, stosuje się artykuł 126 ustęp 3, z wyjątkiem litery e). Zastosowanie mają również następujące postanowienia:

- a) z przekazania oraz otrzymania danych osobowych przecho-wuje się pisemny zapis; obowiązek ten nie ma zastosowania, jeśli zapis taki nie jest konieczny z uwagi na wykorzystanie danych, w szczególności wtedy, gdy nie są one wykorzystywane lub są wykorzystywane bardzo krótko;
- b) Umawiająca się Strona–odbiorca zapewni przy wykorzystaniu przekazanych danych poziom ochrony co najmniej równy temu ustanowionemu w swoim prawie krajowym w zakresie podobnych danych;
- c) decyzja w sprawie tego, czy i na jakich warunkach osoba, której dotyczą dane, na jej wniosek, może uzyskać informacje dotyczące przekazywania danych odnoszących się do niej jest regulowana prawem krajowym Umawiającej się Strony, do której wniosek został skierowany.

3. Niniejszy artykuł nie stosuje się do przekazywania danych, przewidzianych na mocy tytułu II rozdział 7, tytułu III rozdziałów 2–5, i tytułu IV.

Artykuł 128

1. Przekazywanie danych osobowych, przewidziane w niniejszej Konwencji, nie może mieć miejsca do czasu nakazania przez zaangażowane w to przekazywanie Umawiające się Strony krajowemu organowi nadzorczemu niezależnego kontrolowania, aby przetwarzanie danych osobowych w plikach danych było zgodne z artykułem 126 i 127 oraz postanowieniami przyjętymi dla ich stosowania.

2. Jeśli Umawiająca się Strona, zgodnie ze swoim prawem krajowym, nakazała organowi nadzorczemu niezależne kontrolowanie, w jednej lub więcej dziedzinach, zgodności z postanowieniami dotyczącymi ochrony danych osobowych niewprowadzonych do pliku danych, powyższa Umawiająca się Strona nakazuje temu samemu organowi nadzorowanie zgodności z postanowieniami niniejszego tytułu w powyższych dziedzinach.

3. Niniejszy artykuł nie stosuje się do przekazywania danych, przewidzianych na mocy tytułu II rozdział 7 i tytułu III rozdziałów 2–5.

Artykuł 129

W zakresie danych osobowych, zgodnie z tytułem III rozdział 1, Umawiające się Strony zobowiązują się, bez uszczerbku dla artykułu 126 i 127, do osiągnięcia poziomu ochrony danych osobowych, który jest zgodny z zasadami zawartymi w zaleceniu Komisji Ministrów Rady Europy nr R (87) 15 z dnia 17 września 1987 roku regulującym wykorzystywanie danych osobowych

w sektorze policji. Ponadto, w odniesieniu do przekazywania danych zgodnie z artykułem 46, stosuje się następujące postanowienia:

- a) dane mogą być wykorzystywane przez Umawiającą się Stronę–odbiorcę jedynie do celów wskazanych przez Umawiającą się Stronę, która dane przekazuje oraz zgodnie z warunkami ustanowionymi przez tę Umawiającą się Stronę;
- b) dane mogą być przekazywane jedynie siłom i organom policyjnym; dane nie mogą być przekazywane innym organom bez uprzedniego upoważnienia Umawiającej się Strony która je udostępniła;

- c) Umawiająca się Strona–odbiorca, na wniosek, informuje Umawiającą się Stronę, która udostępniła dane, o wykorzystaniu danych oraz uzyskanych wynikach.

Artykuł 130

Jeśli dane osobowe są przekazywane za pośrednictwem oficera łącznikowego określonego w artykule 47 lub artykule 125, postanowienia niniejszego tytułu nie stosuje się, chyba że oficer łącznikowy przekazuje takie dane Umawiającej się Stronie, która go delegowała na terytorium innej Umawiającej się Strony.

TYTUŁ VII

KOMITET WYKONAWCZY

Artykuł 131

1. Ustanawia się Komitet Wykonawczy do celów wdrażania niniejszej Konwencji.
2. Bez uszczerbku dla szczególnych uprawnień nałożonych przez niniejszą Konwencję, podstawowym zadaniem Komitetu Wykonawczego jest zapewnienie właściwego wdrażania niniejszej Konwencji.

2. Komitet Wykonawczy podejmuje decyzje jednomyślnie. Opracowuje on swój regulamin; w związku z tym może przewidzieć pisemną procedurę podejmowania decyzji.

3. Na wniosek przedstawiciela Umawiającej się Strony ostateczna decyzja w sprawie projektu, którym zajmuje się Komitet Wykonawczy, może zostać odłożona o najwyżej dwa miesiące od daty przedłożenia powyższego projektu.

4. Komitet Wykonawczy może tworzyć grupy robocze składające się z przedstawicieli organów administracyjnych Umawiających się Stron w celu przygotowania decyzji lub wykonywania innych zadań.

Artykuł 132

1. Każda z Umawiających się Stron ma jedno miejsce w Komitecie Wykonawczym. Umawiające się Strony są reprezentowane w Komitecie przez ministra właściwego do spraw wdrażania niniejszej Konwencji; minister ten może, jeśli to konieczne, być wspomagany przez ekspertów, którzy mogą uczestniczyć w pracach Komitetu.

Artykuł 133

Komitet Wykonawczy zbiera się na terytorium każdej z Umawiających się Stron po kolei. Komitet zbiera się tak często, jak jest to niezbędne dla właściwego wykonywania jego obowiązków.

TYTUŁ VIII

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 134

Postanowienia niniejszej Konwencji stosuje się w takim zakresie, w jakim są one zgodne z prawem wspólnotowym.

Artykuł 136

1. Umawiająca się Strona, która planuje prowadzenie negocjacji w sprawie kontroli granicznych z państwem trzecim, informuje o tym niezwłocznie pozostałe Umawiające się Strony.

Artykuł 135

Postanowienia niniejszej Konwencji stosuje się z uwzględnieniem postanowień Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 roku, zmienionej Protokołem Nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 roku.

2. Żadna z Umawiających się Stron nie może zawrzeć z jednym lub więcej państwami trzecimi umowy w sprawie uproszczenia lub zniesienia kontroli granicznych bez uprzedniej zgody pozostałych Umawiających się Stron, z uwzględnieniem prawa Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich do zawarcia takich porozumień wspólnie.

3. Ustęp 2 nie stosuje się do porozumień w sprawie ruchu lokalnego lub granicznego, o ile powyższe porozumienia są zgodne z wyjątkami i regulacjami przyjętymi na mocy artykułu 3 ustęp 1.

Artykuł 137

Do niniejszej Konwencji nie można składać żadnych zastrzeżeń, z wyjątkiem tych określonych w artykule 60.

Artykuł 138

W przypadku Republiki Francuskiej postanowienia niniejszej Konwencji stosuje się tylko do jej europejskiego obszaru.

W przypadku Królestwa Niderlandów postanowienia niniejszej Konwencji stosuje się tylko do jego terytorium w Europie.

Artykuł 139

1. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia składane są Rządowi Wielkiego Księstwa Luksemburga, o czym informuje on wszystkie Umawiające się Strony.

2. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po złożeniu ostatniego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia. Postanowienia dotyczące utworzenia, działania oraz uprawnień Komitetu Wykonawczego stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej Konwencji. Pozostałe postanowienia stosuje się od pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po wejściu w życie niniejszej Konwencji.

3. Rząd Wielkiego Księstwa Luksemburga powiadamia o dacie wejścia w życie wszystkie Umawiające się Strony.

Artykuł 140

1. Każde Państwo Członkowskie Wspólnot Europejskich może stać się stroną niniejszej Konwencji. Przystąpienie stanowi przedmiot porozumienia między tym państwem a Umawiającymi się Stronami.

2. Porozumienie takie podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przez przystępujące państwo oraz przez każdą z Umawiających się Stron. Wchodzi ono w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po złożeniu ostatniego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 141

1. Każda z Umawiających się Stron może przekazać depozytariuszowi propozycję uzupełnienia niniejszej Konwencji. Depozytariusz przekazuje powyższą propozycję innym Umawiającym się Stronom. Na wniosek jednej z Umawiających się Stron, Umawiające się Strony dokonają przeglądu postanowień Konwencji, jeśli ich zdaniem miała miejsce podstawowa zmiana warunków w porównaniu do tych, które miały miejsce w momencie wejścia w życie Konwencji.

2. Umawiające się Strony przyjmują zmiany do niniejszej Konwencji za wspólną zgodą.

3. Zmiany wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego pod dniu złożenia ostatniego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 142

1. W przypadku zawarcia między Państwami Członkowskimi Wspólnot Europejskich konwencji mających na celu zakończenie tworzenia obszaru bez wewnętrznych granic, Umawiające się Strony uzgadniają warunki, na jakich postanowienia niniejszej Konwencji powinny zostać zastąpione lub zmienione w świetle stosownych postanowień takich konwencji.

W tym celu Umawiające się Strony wezmą pod uwagę fakt, że postanowienia niniejszej Konwencji mogą przewidywać szerszą współpracę niż ta wynikająca z postanowień wymienionych konwencji.

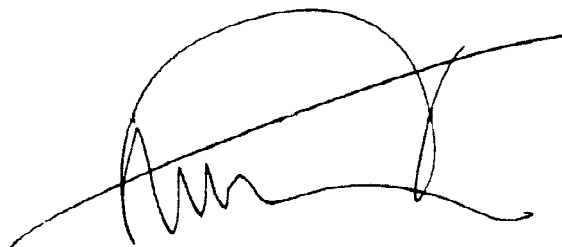
Postanowienia niezgodne z tymi uzgodnionymi między Państwami Członkowskimi Wspólnot Europejskich powinny zostać w każdym przypadku dostosowane.

2. Zmiany niniejszej Konwencji, jakie uznane zostaną za konieczne przez Umawiające się Strony, podlegają ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Postanowienie zawarte w artykule 141 ustęp 3 stosuje się zakładając, że poprawki nie wejdą w życie przed wejściem w życie wymienionych konwencji między Państwami Członkowskimi Wspólnot Europejskich.

Na dowód powyższego, niżej podpisani, należycie upoważnieni, złożyli swoje podpisy pod niniejszą Konwencją.

Sporządzono w Schengen, dnia dziewiętnastego czerwca roku tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego w jednym oryginale w języku francuskim, niderlandzkim i niemieckim, przy czym każdy z trzech tekstów jest jednakowo autentyczny, oryginały składa się w archiwach Rządu Wielkiego Księstwa Luksemburga, który przekazuje uwierzytelniony odpis każdej z Umawiających się Stron.

W imieniu Rządu Królestwa Belgii

W imieniu Rządu Republiki Federalnej Niemiec

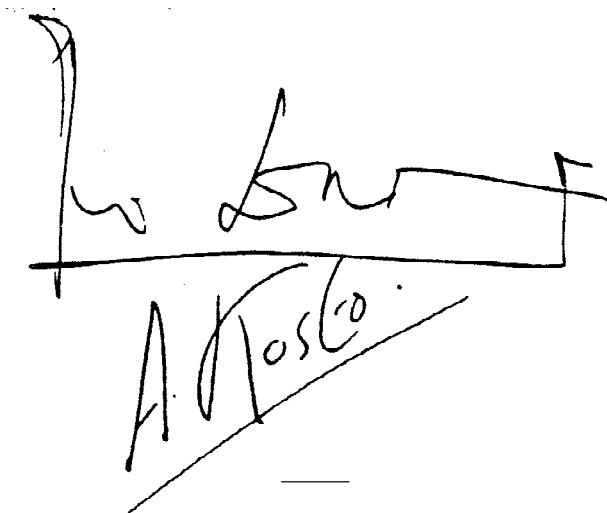
W imieniu Rządu Republiki Francuskiej

W imieniu Rządu Wielkiego Księstwa Luksemburga

W imieniu Rządu Królestwa Niderlandów

AKT KOŃCOWY

W momencie podpisania Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec a Republiką Francuską o stopniowym znoszeniu kontroli na wspólnych granicach, Umawiające się Strony przyjęły następujące deklaracje:

1. Wspólna deklaracja w sprawie artykułu 139

Do czasu wejścia w życie Konwencji Państwa-Sygnatariusze informują się wzajemnie o wszelkich okolicznościach, które mogą mieć poważne znaczenie w dziedzinach objętych niniejszą Konwencją oraz dla jej wejścia w życie.

Konwencja nie wejdzie w życie dopóki nie zostaną spełnione w Państwach-Sygnatariuszach warunki niezbędne dla jej stosowania oraz dla efektywnej kontroli na granicach zewnętrznych.

2. Wspólna deklaracja w sprawie artykułu 4

Umawiające się Strony zobowiązują się podjąć wszelkie działania w celu jednoczesnego dochowania tego nieprzekraczalnego terminu oraz w celu uniknięcia jakichkolwiek problemów z bezpieczeństwem. Przed dniem 31 grudnia 1992 roku Komitet Wykonawczy zbada osiągnięte postępy. Królestwo Niderlandów podkreśla, że nie można uniknąć trudności w zachowaniu nieprzekraczalnego terminu w określonym porcie lotniczym, lecz nie powoduje to żadnych braków w bezpieczeństwie. Inne Umawiające się Strony wezmą pod uwagę tę sytuację, chociaż może ona nie spowodować trudności dla rynku wewnętrznego.

W przypadku trudności Komitet Wykonawczy zbada jak najlepiej osiągnąć jednoczesne wdrożenie powyższych środków w portach lotniczych.

3. Wspólna deklaracja w sprawie artykułu 71 ustęp 2

W przypadku gdy Umawiająca się Strona odejdzie od zasady określonej w artykule 71 ustęp 2 w związku ze swoją narodową polityką zapobiegania i postępowania z uzależnieniem od środków odurzających i substancji psychotropowych, wszystkie Umawiające się Strony przyjmą niezbędne środki administracyjne oraz karne i ukarzą nielegalny przywóz i wywóz takich produktów i substancji, szczególnie skierowany na terytoria innych Umawiających się Stron.

4. Wspólna deklaracja w sprawie artykułu 121

Zgodnie z prawem wspólnotowym, Umawiające się Strony zawieszają obowiązek inspekcji zdrowia roślin i przedstawiania zaświadczeń zdrowia roślin wymaganych na mocy prawa wspólnotowego dotyczącego następujących rodzajów roślin i produktów roślinnych:

a) wymienionych w punkcie 1; lub

b) wymienionych w punktach 2–6 oraz pochodzących z jednej z Umawiających się Stron:

1) Kwiaty cięte oraz części roślin stosowane do celów ozdabiania z:

Castanea

Chrysanthemum

Dendranthema

Dianthus

Gladiolus

- Gypsophila
- Prunus
- Quercus
- Rosa
- Salix
- Syringa
- Vitis.
- 2) Świeże owoce:
- Citrus
- Cydonia
- Malus
- Prunus
- Pyrus.
- 3) Drewno:
- Castanea
- Quercus.
- 4) Podłoże uprawowe złożone całkowicie lub częściowo z ziemi lub stałej materii organicznej, takiej jak części roślin, torf i kora z próchnicą, lecz niezłożone całkowicie z torfu.
- 5) Nasiona.
- 6) Żywe rośliny wymienione poniżej oraz wymienione w kodach CN wymienionych poniżej w Nomenklaturze Celnej opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich z dnia 7 września 1987 roku.

Kod CN	Wyszczególnienie
0601 20 30	Cebulki, cebule, bulwy, korzenie bulwiaste i kłącza, w czasie wzrostu lub w kwiatach: orchidee, hiacynty, narcyzy i tulipany
0601 20 90	Cebulki, cebule, bulwy, korzenie bulwiaste i kłącza, w czasie wzrostu lub w kwiatach: inne
0602 30 10	Rhododendron simsii (Azalea indica)
0602 99 51	Rośliny ogrodowe: rośliny wieloletnie
0602 99 59	Rośliny ogrodowe: inne
0602 99 91	Rośliny rosnące w pomieszczeniach: kwitnące rośliny z pąkami lub kwiatami, oprócz kaktusów
0602 99 99	Rośliny rosnące w pomieszczeniach: inne

5. Wspólna deklaracja w sprawie krajowych polityk azylowych

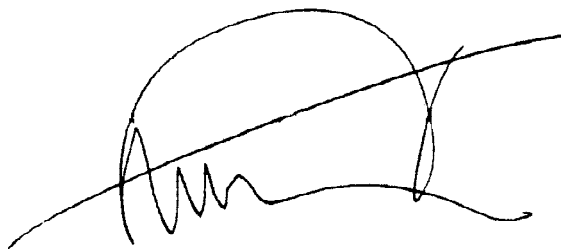
Umawiające się Strony opracują zestawienie krajowych polityk azylowych w celu ich harmonizacji.

6. Wspólna deklaracja w sprawie artykułu 132

Umawiające się Strony poinformują swoje parlamenty narodowe o wdrażaniu niniejszej Konwencji.

Sporządzono w Schengen, dnia dziewiętnastego czerwca roku tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego w jednym oryginale w języku francuskim, niderlandzkim i niemieckim, przy czym każdy z trzech tekstów jest jednakowo autentyczny, oryginały składa się w archiwach Rządu Wielkiego Księstwa Luksemburga, który przekazuje uwierzytelniony odpis każdej z Umawiających się Stron.

W imieniu Rządu Królestwa Belgii

W imieniu Rządu Republiki Federalnej Niemiec

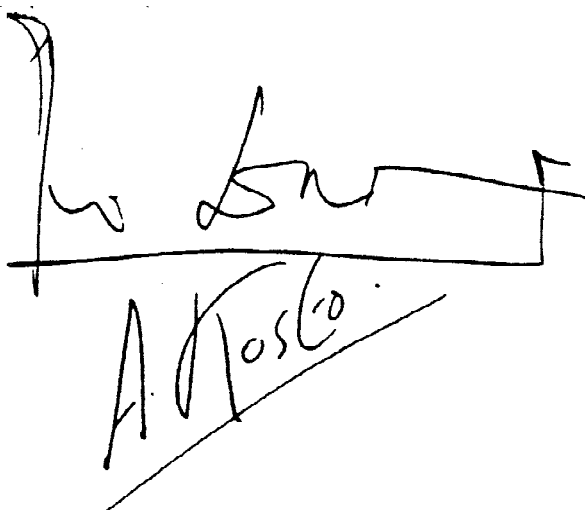
W imieniu Rządu Republiki Francuskiej

W imieniu Rządu Wielkiego Księstwa Luksemburga

W imieniu Rządu Królestwa Niderlandów

PROTOKÓŁ

W uzupełnieniu do Aktu Końcowego Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej o stopniowym znoszeniu kontroli na wspólnych granicach, Umawiające się Strony przyjęły następujące wspólne oświadczenia oraz odnotowały następujące jednostronne deklaracje złożone w stosunku do powyższej Konwencji:

I Deklaracja w sprawie zakresu Konwencji

Umawiające się Strony odnotowują, że po zjednoczeniu dwóch państw niemieckich zakres Konwencji na mocy prawa międzynarodowego również poszerzy się o aktualne terytorium Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

II Deklaracje Republiki Federalnej Niemiec w sprawie wykładni Konwencji

1. Konwencja została zawarta w świetle przyszłego zjednoczenia dwóch państw niemieckich.

Niemiecka Republika Demokratyczna nie jest państwem obcym w stosunku do Republiki Federalnej Niemiec.

Artykułu 136 nie stosuje się w stosunkach między Republiką Federalną Niemiec a Niemiecką Republiką Demokratyczną.

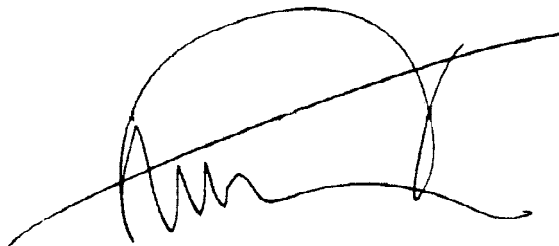
2. Niniejsza Konwencja nie narusza postanowień uzgodnionych w niemiecko-austriackiej wymianie listów z dnia 20 sierpnia 1984 roku w sprawie uproszczenia kontroli na ich wspólnych granicach dla obywateli obydwu państw. Postanowienia powyższe będą jednakże musiały być wykonywane w świetle bezpieczeństwa oraz wymogów imigracyjnych Umawiających się Stron Układu z Schengen, co oznacza, że takie udogodnienia w praktyce będą ograniczone do obywateli austriackich.

III. Deklaracja Królestwa Belgii w sprawie artykułu 67

Procedura, jaka zostanie przyjęta wewnętrznie dla przekazywania wykonania zagranicznych wyroków karnych, nie będzie tą wymienioną na mocy prawa belgijskiego w stosunku do przekazywania osób skazanych między państwami, lecz raczej procedurą szczególną, która zostanie określona przy ratyfikacji niniejszej Konwencji.

Sporządzono w Schengen, dnia dziewiętnastego czerwca roku tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego w jednym oryginale w języku francuskim, niderlandzkim i niemieckim, przy czym każdy z trzech tekstów jest jednakowo autentyczny, oryginały składa się w archiwach Rządu Wielkiego Księstwa Luksemburga, który przekazuje uwierzytelniony odpis każdej z Umawiających się Stron.

W imieniu Rządu Królestwa Belgii

W imieniu Rządu Republiki Federalnej Niemiec

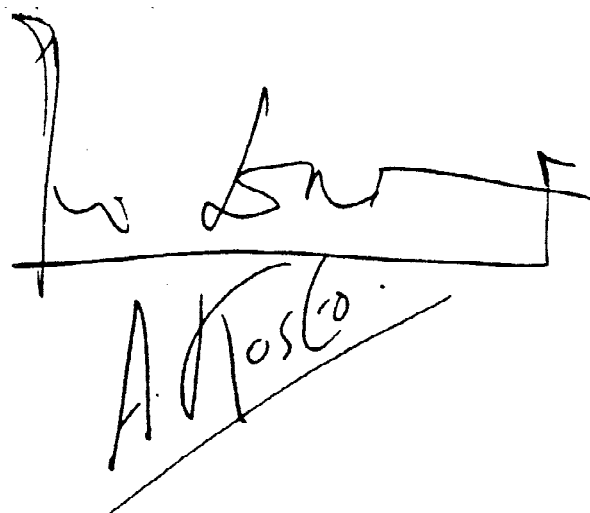
W imieniu Rządu Republiki Francuskiej

W imieniu Rządu Wielkiego Księstwa Luksemburga

W imieniu Rządu Królestwa Niderlandów

A. Mosca

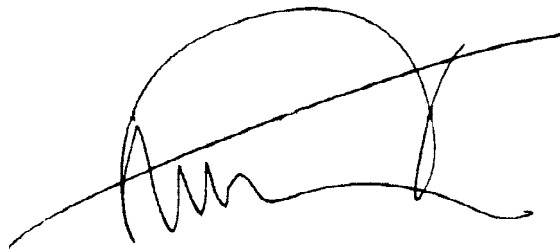
WSPÓLNA DEKLARACJA**MINISTRÓW I SEKRETARZY STANU ZEBRANYCH W SCHENGEN DNIA 19 CZERWCA 1990 ROKU**

Rządy Umawiających się Stron Układu z Schengen otworzą lub będą kontynuować rozmowy w szczególności w następujących dziedzinach:

- poprawy i uproszczenia procedur ekstradycyjnych,
- poprawy współpracy w zakresie wszczynania postępowań przeciwko wykroczeniom w ruchu drogowym,
- uzgodnień dotyczących wzajemnego uznawania niezdolności do prowadzenia pojazdów silnikowych,
- możliwości wzajemnego egzekwowania grzywien,
- wprowadzenia zasad wzajemnego przekazywania postępowania karnego, w tym możliwości przekazywania osoby oskarżonej do kraju pochodzenia tej osoby,
- wprowadzenia zasad repatriacji nieletnich, którzy zostali nielegalnie zabrani spod władzy osoby odpowiedzialnej za wykonywanie władzy rodzicielskiej,
- dalszego uproszczenia kontroli komercyjnego przepływu towarów.

Sporządzono w Schengen, dnia dziewiętnastego czerwca roku tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego w jednym oryginale w języku francuskim, niderlandzkim i niemieckim, przy czym każdy z trzech tekstów jest jednakowo autentyczny, oryginały składa się w archiwach Rządu Wielkiego Księstwa Luksemburga, który przekazuje uwierzytelniony odpis każdej z Umawiających się Stron.

W imieniu Rządu Królestwa Belgii

W imieniu Rządu Republiki Federalnej Niemiec

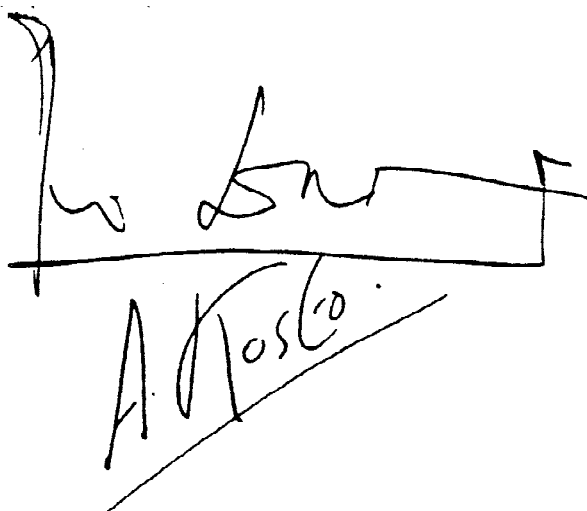
W imieniu Rządu Republiki Francuskiej

W imieniu Rządu Wielkiego Księstwa Luksemburga

W imieniu Rządu Królestwa Niderlandów

A. Vosco.

DEKLARACJA MINISTRÓW I SEKRETARZY STANU

Dnia 19 czerwca 1990 roku przedstawiciele Rządów Królestwa Belgii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga oraz Królestwa Niderlandów podpisali w Schengen, w Wielkim Księstwie Luksemburga, Konwencję wykonawczą do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec a Republiką Francuską o stopniowym znoszeniu kontroli na wspólnych granicach.

W momencie podpisania powyższej Konwencji przyjęli oni następujące deklaracje:

- Umawiające się Strony uważają, że Konwencja stanowi ważny krok w kierunku stworzenia obszaru bez granic wewnętrznych oraz uznają ją za podstawę dalszych działań podejmowanych przez Państwa Członkowskie Wspólnot Europejskich.
- W świetle zagrożeń w dziedzinie bezpieczeństwa oraz nielegalnej imigracji, Ministrowie oraz Sekretarze Stanu podkreślają potrzebę efektywnych kontroli na granicy zewnętrznej zgodnie z jednolitymi zasadami ustanowionymi w artykule 6. W celu wdrożenia wymienionych jednolitych zasad, Umawiające się Strony powinny w szczególności wspierać harmonizację metod pracy w stosunku do kontroli granicznej oraz nadzorowania granicy.

Ponadto Komitet Wykonawczy rozpatrzy wszelkie stosowne środki w celu ustanowienia jednolitych i efektywnych kontroli granic zewnętrznych oraz praktycznego ich wdrażania. Środki takie będą obejmować środki umożliwiające stwierdzenie okoliczności, w których obywatel państwa trzeciego wjechał na terytorium Umawiających się Stron, zastosowanie tych samych procedur dla odmowy wjazdu, przygotowanie wspólnego podręcznika dla urzędników odpowiedzialnych za nadzór granicy oraz zachęcenie do stworzenia równego poziomu kontroli granicy zewnętrznej poprzez wymianę oraz wizyty robocze.

W momencie podpisania niniejszej Konwencji, potwierdzili również decyzję Centralnej Grupy Negocjacyjnej w sprawie utworzenia grupy roboczej, z następującymi zadaniami:

- informowanie Centralnej Grupy Negocjacyjnej do czasu wejścia w życie Konwencji o wszelkich okolicznościach, które mają poważne znaczenie w dziedzinach objętych niniejszą Konwencją oraz dla jej wejścia w życie, w szczególności na temat postępu osiągniętego w harmonizacji przepisów prawa w związku ze zjednoczeniem obydwu państw niemieckich,
 - wzajemne konsultowanie się, co do każdego skutku, jaki może mieć powyższa harmonizacja i powyższe okoliczności odnośnie do wdrażania niniejszej Konwencji,
 - w związku z przemieszczaniem się cudzoziemców zwolnionych z obowiązku wizowego, zaprojektowanie praktycznych środków oraz przedstawienie propozycji do czasu wejścia w życie Konwencji odnośnie do procedur harmonizacyjnych przeprowadzania kontroli osób na przyszłych granicach zewnętrznych.
-